

Ellen G. White Estate

HAKIKAT YOLU VE HAYATIMIZ

ELLEN G. WHITE

Hakikat yolu ve hayatimiz

Ellen G. White

1998

**Copyright © 2012
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

İçindekiler

Information about this Book	i
Önsöz	iv
Bölüm 1 : Tanrı'nin Insana Duyduğu Sevgi	5
Bölüm 2 : Günahkârın Mesih'e Duyduğu İhtiyaç	10
Bölüm 3 : Tövbe	14
Bölüm 4 : İtiraf Etme	24
Bölüm 5 : Kendimizi Tanrı'ya Adamak	28
Bölüm 6 : İman ve Kabulleniş	32
Bölüm 7 : Öğrenciliğin Ölçütü	37
Bölüm 8 : Mesih'te Büyümek	43
Bölüm 9 : Vererek Yaşamak	49
Bölüm 10 : Tanrı Bilgisi	54
Bölüm 11 : Dua Etme Ayrıcalığı	59
Bölüm 12 : Şüpheleri Nasıl Yok Etmeli	67
Bölüm 13 : Rab'de Sevinmek	73

Önsöz

Çağımızın bilim ve teknik alanında kaydettiği olağanüstü gelişmeler, maddi gereksinimlerimizin karşılanmasını bir dereceye kadar kolaylaştırmıştır diyebiliriz. Fakat maddi gereksinimlerimizin yanı sıra bir de ruhumuzun gereksinimleri vardır. Dileğimiz, çağımızın kaydettiği ilerlemeler yanında bunların da gelişmesi ve insan ruhundaki boşluğun daha asil duygularla dolabilmesidir.

Bu yapıt, ruhsal yaşantımızın bu gereksinimini karşılamaya yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştır. İngilizce olarak yazılmış ve daha sonra yirmiden fazla dile çevrilmiş olan kitabın, ruhsal yaşantınızda daha geniş ufuklar açmasını, manevi varlığınızın daha yüksek bir düzeye erişmesine yardımcı olmasını dileriz.

[8]

[9]

Bölüm 1 : Tanrı'nin Insana Duyduğu Sevgi

Doğa ve Kutsal Kitap Tanrı'nın bize duyduğu sevgiyi gözler önüne serer. Göklerdeki Babamız bize sevinç ve yaşam vermektedir. Doğadaki harika ve güzel şeylere bir bakın. Bunların yaşayan tüm yaratıklara sağladığı mutluluğu ve ihtiyaçlarının karşılanışını bir düşünün.

Güneş ve yağmur Yaradan'ın sevgisini dile getirir. Tepeler, denizler ve ovalar O'ndan bahseder. O, yaşayan her yaratığın günlük gereksinimini karşılar. Davut Peygamber Mez- murlarda Tanrı hakkında şunu yazmıştır :

“Herkesin gözü sende,
Zamanında herkese yiyeceğini verirsin.
Elini açar, Bütün
canlıları doyurursun dileklerine.”

Mezmur 145 :15-16.

Tanrı, insanı kusursuz, kutsal ve mutlu bir biçimde yarattı. Yaratıcının elinden çıktığında dünya çok güzeldi. Hiçbir şey yoz ve ölümlü değildi. Ama Adem ile Havva'nın Tanrı'nın sevgi yasasına karşı itaatsizlikleri, üzüntü ve ölüm getirdi.

Ancak Tanrı, günah acılara neden olurken bile sevgisini gösterdi. Kutsal Kitap, Tanrı'nın Adem ile Havva'nın itaatsizlikleri yüzünden yeryüzünü lanetlediğini yazar (Tekvin 3 :17) O, çalılıkların ve dikenlerin büyümesini sağladı. İnsanın yaşamına deneme ve zorlukların girmesine izin verdi. Bu zorluklar onların iyiliği içindi. Bunlar, insanın günahın neden olduğu utancın ve yıkımın üstesinden gelmesine yardımcı oldu.

Bu günahkâr dünya, tümüyle üzüntü ve acılarla dolu değildir. Doğanın kendisi bize ümit ve esenliğin haberlerini vermektedir. [10]
Kırlar çiçeklenmekte, dikenlerin arasından da güller çıkabilmektedir.

Her açan çiçeğin, her büyüyen çimenin üstünde ‘Tanrı Sevgidir’ yazar. Güzelim kuşlar sevinç içinde Tanrı'nın bizim Babamız

olduğunu anlatan şarkılar şakırlar. Rengarenk çiçekler havaya hoş kokularını salar ve Tanrı'nın derin sevgisini dile getirir. Ormanın ulu yeşil ağaçları bize Tanrı'nın kendi çocuklarını mutlu etmeyi arzuladığını anımsatır.

Kutsal Kitap bize Tanrı'nın karakterini anlatır. Tanrı bize sonsuz sevgisinden ve merhametinden söz eder. Musa Peygamber, "Lütfen görkemini bana göster" diye dua ettiğinde Rab, "Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim" diye yanıt verdi (Çıkış 33 :18-19). Tanrı'nın iyiliği kendisinin görkemidir.

Rab, Musa Peygamberin önünden geçti. Ona, "... Yahve, acıyan, lütfeden, geç öfkelenen, sevgi dolu ve sadık olan Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım" dedi (Çıkış 34 :6-7). Tanrı her zaman sabırlı ve lütfekârdır. Bize olan sevgisini sürekli göstermektedir (Yunus 4 :2; Mika 7 :18).

Tanrı, gökteki ve yeryüzündeki birçok anımsatıcı şeyle kalplerimizi kendisine bağlar. O, doğa aracılığıyla konuşur. İnsan kalbinin kavrayabileceği en derin ve en yumuşak sevgiyle kendisini bize gösterir. Ancak tüm bunlar bile O'nun sevgisini tam anlamıyla dile getiremez.

Tanrı'nın bütün bu anımsatıcı şeyleri gözümüzün önüne sermesine karşın, iyiliğin düşmanı Şeytan zihnimizi körleştirir. Şeytan, Tanrı'ya korku ile bakmamızı ve O'nu katı, af-fetmeyen bir Tanrı olarak görmemizi ister. İnsanların, Tanrı'yı merhametsiz, zalim bir yargıç olarak düşünmesi için çabalar. Şeytan, Yaradan'ın insanları cezalandırabilmek için her an onları izleyip hata yapmalarını beklediğini söyler. İsa bunun doğru olmadığını göstermek için insanlar arasında yaşadı. O, Tanrı'nın sonsuz sevgisini insanların görmesini istedi.

[11] Tanrı'nın Oğlu, Baba'yı dünyaya tanıtmak için gökten indi. "Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir. O'nu, Baba'nın bağrında bulunan ve kendisi Tanrı olan biricik Oğul tanıttı" (Yuhanna 1 :18). "Oğul'u, Baba'dan başka kimse tanımaz. Oğuldan ve Oğul'un Baba'yı tanıtmayı dilediği kişilerden başkası da Baba'yı tanımaz" (Matta 11 :27).

Öğrencilerinden biri, "Baba'yı bize göster" dediğinde İsa şu yanıtı verdi; "Filipus bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür. Sen nasıl, Bize Baba'yı göster diyorsun?" (Yuhanna 14 :8-9).

İsa bu dünyadaki görevi hakkında da şunları söyledi : “Rab’ bin Ruhunu benim üzerimdedir. Çünkü O beni, Müjde’yi yoksullara iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak için, beni gönderdi” (Luka 4 :18). İşte bu, O’nun göreviydi.

İsa iyi işler yaptı ve Şeytan tarafından hasta edilenlerin hepsine şifa verdi. Acıyla kıvranan tek bir kişinin bile kalmadığı köyler vardı. Çünkü İsa oradan geçmiş ve hepsini iyi- leştirmişti.

Yaptığı işler, İsa’nın gökten gönderildiğini açıkça gösteriyordu. Yaşamının her anında sevgi, merhamet ve lütfun iz- leri görülmüştü. Yüreği insanlara karşı sevgiyle doluydu.

İnsanlara yardımcı olabilmek için Tanrı’nın Oğlu insan edenine büründü. En fakiri, en düşkününü O’na yaklaşmaktan korkmadı. Küçük çocuklar bile O’na yakın olmayı isterlerdi. Çocuklar O’nun kucasına çıkıp O’nun düşünceli, sevgi dolu yüzüne bakmaya bayırlardı.

İsa hiç sakınmadan, sevgiyle gerçeği dile getirdi O, herkese karşı nazik, düşünceli ve kibardı. Hiçbir zaman kabalaşmadı, gereğinden fazla keskin bir dil kullanmadı. Kimseyi incitmedi. İnsanları zayıflıkları yüzünden suçlamadı. Her zaman sevgiyle gerçeği söyledi.

İmansizlik, günah ve ikiyüzlülükten söz ederken sesi ke- derliydi. Sevdiği şehir Kudüs’e bakarken gözleri yaşlarla doydular. Kendisi, Yol, Gerçek ve Yaşam olmasına rağmen Kudüs O’nu kabullenmedi. İnsanlar Kurtarıcı’ya sırt çevirmişlerdi, ama O, onlara merhamet etti. [12]

İsa kendisini memnun etmek için değil, diğerlerine olan ilgisi yüzünden yaşadı. O’nun gözünde herkes değerliydi. Tanrı’nın ailesine üye olan herkese karşı şefkatli ve sevecendi. Onlara, kurtarılmaya muhtaç olan günahkârlar gözüyle baktı.

İsa’nın yaşamı bize O’nun kişiliğini anlatır, O’nun yaşamı aynı zamanda Tanrı’nın kişiliğini de yansıtır. Tanrı’nın göksel sevgisi Oğlu aracılığıyla bir nehir gibi bize akmıştır. Şefkatli ve merhametli olan Kurtarıcı İsa, “insan bedeni alan” Tanrı’ydı (1. Timoteyus 3 :16).

İsa bizi kurtarmak için yaşadı, acı çekti ve öldü. O, biz sonsuz sevinci paylaşalım diye “elemler adamı” oldu. Tanrı, sevgili Oğlu’nun cennetin görkeminden ayrıлып günahlarla çürümüş, ölüm gölgesiyle kararış bir dünyaya gelmesine izin verdi.

Tanrı, biricik Oğlu'nun yanından ayrılmasına ve meleklerin tapınışından yoksun kalmasına, acı çekmesine, utanç duymasına, nefret edilmesine ve ölümüne izin verdi. "Oysa, bizim başkaldırılarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk." (İşaya 53 :5)

Çöldeki İsa'ya bakın ! Golgota'da çarmıha gerilişini seyredin ! İşte orada, Tanrı'nın kusursuz Oğlu, günahlarımızı kendi üzerine aldı. O, Tanrı'yla birdi. Çarmıhta insanla Tanrı arasındaki günahın yarattığı uçurumu hissetti. Bu, O'nu acıyla haykırmaya itti. "Tanrım, Tanrım beni niçin terk ettin?" (Matta 27 :46). O, günahın en büyük kötülüğünün, kişiyi Tanrı'dan ayırmak olduğunu biliyordu. Günahın yükü O'nun kalbini parçaladı.

[13] Tanrı'nın Oğlu İsa, Babası bizi sevsin diye canını vermedi. Tanrı bizi kurtarsın diye de ölmedi. Hayır, kesinlikle hayır ! "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi" (Yuhanna 3 :16).

Mesih'in bizim için ölmesinden dolayı Babamızın bizi sevdiği doğru değildir. Bizi sevdiğinden ötürü Tanrı, Oğlunu ölsün diye bile rek gönderdi, çünkü önce O bizi sevdi. Mesih sayesinde Tanrı sonsuz sevgisini bu günahkâr dünyaya akıttı. "Tanrı, dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2.Korintliler 5 :19). Tanrı, Oğlu'yla birlikte acı çekti. Baba Tanrı, İsa'nın Golgota da çektiği acı ve çarmıhtaki ölümlüyle, bizleri günahattan kurtarmanın bedelini ödedi.

İsa, Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever" (Yuhanna 10 :17) dedi. Yani, "Benim Babam beni sever, çünkü sizleri kurtarmak uğruna canımı feda ettim. Günahlarınızı üstlenerek sizin yerinize öldüm. Bunu yaptığım için Babamı hoşnut ettim. Tanrı adil ve doğru olduğu için bana inanan günahkârı kurtarır."

Yalnızca Tanrı'nın Oğlu bedeli ödeyerek bizi günahlarımızdan kurtarabilir. Yalnızca Baba ile bir olan İsa bize Tanrı hakkında seslenebilir. Yalnızca O, Tanrı'nın insanlara duyduğu sevginin ne denli çok, ne denli derin olduğunu bilebilir. Baba'nın günahkârlara duyduğu sevgiyi ancak Mesih İsa'nın bizim için yaptığı büyük fedakarlık sayesinde anlayabiliriz. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi (Yuhanna 3 :16). Tanrı, Mesih'i insanların arasında yaşaması, onların günahlarını üstlenip ölmesi için gönderdi. Tanrı, Oğlu'nu bu dünyaya verdi. Mesih, bizim ne hissettiğimizi,

neye ihtiyacımız olduğunu biliyordu. O Tanrı'yla birdi, ama bizden biri oldu ve daima da bizlere bağlı kalacak. "...İsa onlara 'kardeş' demekten utanmıyor" (İbraniler 2 :11).

İsa Mesih kurbanımız ve insan bedeninde Babasının tahtı önünde bizim adımıza konuşan kardeşimizdir. Sonsuzluklar boyunca bizden biri olacaktır. O, İnsanoğludur.

İsa tüm bunları bizi günahın yıkıntısından kurtarmak için yaptı. O, Tanrı'nın sevgisini yansıtmamızı ve kutsal bir yaşamın sevincini paylaşmamızı ister.

Göksel Babamız günahımızın bedelini ödenmek için Oğlunu verdi. O, ağır bir ücret ödedi ve büyük bir fedakarlıkta bulundu. Böylesine büyük bir bedel, bize Mesih aracılığıyla ne olabileceğimizi anlamamıza yardımcı olmalıdır. [14]

Elçi Yuhanna, Tanrı'nın sevgisinin ne denli engin, derin ve geniş olduğunu gördü. Bunun hakkında konuşmayı istediye de, bu sevgiyi tam olarak tarif edebilecek kelimeleri bulamadı. Şöyle dedi : "Bakın, 'Tanrı'nın çocukları' çağrılalım diye, Baba bizi ne denli çok sevdi !" (1.Yuhanna 3 :1). Bize ne büyük bir değer verilmiştir !

Günah işleyerek Şeytan'ın kullan olduk. Mesih'e ve O'nun bizim için öldüğüne iman ederek de Tanrı'nın çocukları oluruz. Mesih biz günahkârlara yardımcı olabilmek için insan bedeni aldı. O'na ait olduğumuzdan ötürü bizler 'Tanrı'nın çocukları' adına layık görüldük.

O'nun sevgisi hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Göksel Krallığın çocukları olmak ne eşsiz bir vaat ! O'nun, kendisini sevmeyen bir dünyaya karşı duyduğu büyük sevgi hakkında düşünmek ne güzel bir şey !

Tanrı'nın sevgisini düşünmek bizi alçakgönüllü kılmak-tadır. Bu düşünce, İsa'nın ölümünde de gösterildiği gibi düşüncelerimizi Tanrı'ya yaklaştırmaktadır. Tanrı'nın karakterini incelediğimizde, O'nun merhametini, bağışlayıcılığını ve sevecenliğini açıkça görebiliriz. Aynı zamanda adaletini ve doğruluğunu da görürüz. O'nun sonsuz sevgisi ve merhametiyle ilgili pek çok kanıt görürüz. Tanrı'nın bu özellikleri bir annenin itaatsiz çocuğuna karşı gösterdiği şefkatten çok daha büyüktür. [15]

Bölüm 2 : Günahkârın Mesih'e Duyduğu İhtiyaç

Tanrı, Adem ile Havva'yı yaratırken onları akıl ve iradeyle donattı. Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünüyorlardı ve O'nun yollarından yürüyorlardı. Günahsız olmak istiyorlardı ve hedefleri kutsal olmaktı. Ama Tanrı'ya itaatsizlikleri sonucu düşünceleri değişti. Tanrı sevgisinin yerini bencillik aldı. Günah yüzünden o kadar güçsüz hale düştüler ki, kötülüğe karşı koyamaz oldular. Artık Şeytan'ın köleleştiler. Tanrı özgür kılmadığı sürece de, sonsuza kadar onun köleleri olarak kalmaya mahkum kalacaklardı.

Şeytan, Tanrı'nın erkek ve kadını yaratırken tasarladığı ilahi planını bozmak istemişti. Dünyayı günah ve ölümlle doldurmak amacındaydı. Böylelikle, insanları yarattığı için Tanrı'nın tüm bu kötülüklerden sorumlu olduğunu iddia edebilecekti.

Adem ile Havva günah işlemeden önce, "akıl ve bilginin tüm hazinelerinin içinde saklı olduğu," Tanrı ile mutlu bir birlikteliğe sahipti (Koloseliler 2 :3). Ancak günah işledikten sonra kutsal olmaktan zevk alamaz oldular, hatta Tanrı'dan saklanacak yer aradılar.

Kalplerinde günah olanlar bugün bile Tanrı'dan saklanmaya çalışırlar. Tanrı'nın sevdiklerini sevmezler. Tanrı'ya dua etmekten hoşlanmazlar. Tanrı, günahkârların cennete girmelerine izin vermez, çünkü orada mutlu olmazlar ve meleklerden köşe bucak kaçarlar.

[16] Cennette bencil olmayan bir sevgi hüküm sürmektedir. Oradaki herkes Tanrı'yı sevecektir, çünkü Tanrı onları sevmektedir. Ancak, Tanrı'nın sevgisi günahkârın kalbinde bir karşılık bulamaz. Günahkârın akli ve işleri kendisini cennete yabancı kılacaktır. Orada yaşayan günahsız kişilerden çok farklı olacak ve bu yüzden de kendini mutsuz hissedecektir. Cennetin ışığı ve sevinci olan İsa'dan saklanmak isteyecektir.

Tanrı günahkârları cennetten dışlamaz. Günahkârların kendi uyumsuzlukları onların dışlanmasına neden olur. Tanrı'nın görkemi onları yakan bir ateş gibi olurdu. Öyle ki, kendilerini kurtarmak üzere ölen İsa'dan saklanabilmek için ölümü bile göze alsınlar !

Kendi gücümüzle günahdan kaçabilmemiz olanaksızdır. Yüreklerimiz günahlıdır ve bu durumu değiştirenleyiz. “Kim temizi kirliden çıkarabilir? Hiç kimse !” (Eyüp 14 :4). “Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı’ya düşmandır; Tanrı’nın Yasasına boyun eğmez, eğemez de...” (Romalılar 8 :7).

Eğitimimiz, iyi ahlakımız ve irade gücümüz, hepsi doğru yolda ilerlememizde bize yardımcı olur. Ancak bunlar kalbimizi değiştiremez ve yaşamlarımızı kusursuz kılamaz. Yalnızca göklerden gelen yeni yaşam içimizde işleyerek bizleri günahkârlıktan kutsallığa taşıyabilir. Bu kuvvet Mesih’tir. Yalnızca O’nun sevgisi yeni yaşamı sağlar ve bizleri Tanrı’ya yaklaştırıp kutsal kılar.

İsa, “Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliğini göremez” (Yuhanna 3 :3) dedi. Tanrı’dan gelen yenilenmiş yürekleri almalıyız. Yeni bir yaşam sürmeliyiz. Bazıları zaten içlerinde olan iyiliği geliştirmenin yeterli olduğunu düşünürler. Ama bu insanı ölüme götürecek olan büyük bir yalandır.

“Doğal haliyle kişi, Tanrı’nın Ruhuyla ilgili şeyleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir. Ruhça değerlendiril-dikleri için de bunları anlayamaz” (1.Korintliler 2 :14). “Sana, ‘Yeniden doğmalısınız’ dediğime şaşma” (Yuhanna 3 :7).

Mesih hakkında şöyle yazılmıştır; “Yaşam O’ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı” (Yuhanna 1 :4). “Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur” (Elçilerin İşleri 4 :12).

Tanrı’nın sevecenliğini ve baba şefkatini görebiliriz. O’nun Yasası hikmetli, doğru ve iyidir. Bu, sevgi yasasıdır. Ama tüm bunları anlayıp bilmemiz yeterli değildir. Elçi Pavlus bunu kavramıştı. Şöyle dedi; “Yasa kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir” (Romalılar 7 :16, 12). Bunu görmesine rağmen yine de Pavlus kendisini umutsuz ve çaresiz hissederek şöyle dedi : “Ben ise bedenselim, günaha köle gibi satılmışım” (Romalılar 7 :14).

Pavlus, Tanrı ile barış içinde olmayı istiyordu. Ancak kendisini değiştirecek gücü yoktu. Şöyle yakardı : “Ne zavallı insanım ! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?” (Romalılar 7 :24). Bu üzüntülü yakarış, çağlar boyunca yeryüzünün her köşesindeki kalplerden yükseldi. Herkes için tek bir yanıt vardır : “İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu !” (Yuhanna 1 :29).

Tanrı bu gerçeği bize öğretmek için çeşitli yollar denedi. Günah-tan özgür kılınmayı dileyen herkese bunu açıklamak istiyor.

Yakup babasını aldatıp kardeşi Esav'a ait olan bereketi çaldık-tan sonra evden ayrılmak zorunda kalmıştı. Yalnızdı ve ailesinden çok uzaktaydı. Ancak bir düşüncesi onu her şeyden çok rahatsız edi-yordu. Günahının kendisini Tann'dan uzaklaştırıp cennette gitmesine engel olacağından korkuyordu.

Yakup üzgün bir şekilde dinlenmek üzere yere uzandı. Onu yalnız tepeler çevrelemişti. Parlak gökyüzü üzerindeydi Uyurken rüyasında parlak bir ışığın kendisini çevrelediğini gördü. Yattığı yerden göklere uzanan bir merdiven vardı. Melekler bu merdivenden inip çıkıyorlardı. Yakup, gökten kendisini teselli edip umut veren bir ses duydu. Amaçsızca do-lanıp duran Yakup, asıl ihtiyacının yanıtını bu mesajda buldu Kurtarıcısı ona gösterilmişti. Yakup kendisi gibi bir günahkâr için Tanrı'yla tekrar konuşabilme yolunun açıldığını gördü. Yakup bunun için mutlu ve minnettardı.

Yakup un rüyasındaki merdiven, Tanrı ile insanı bir araya geti-ren İsa'yı temsil eder. İsa, Tanrı'nın insanlara yardım edebileceği Tek Yoldur. Mesih, Natanyel ile konuşurken Yakup un rüyasından söz etti : “Size doğrusunu söyleyeyim göğün açıldığını, Tanrı'nın meleklerinin İnsanoğlu üzerinde yükselip indiklerini göreceksiniz” (Yuhanna 1 :51).

[18] Adem ile Havva günah işlediklerinde Tanrı'nın sevgi- sinden ve dostluğundan uzaklaştılar. Günah yeryüzünü cennetten ayırdı ve insanlar Tanrı ile konuşamaz oldular. Ama, Mesih sayesinde insanlar tekrar Tanrı'yla birleşebildi. Ölümü aracılığıyla Mesih, dünya ile Tanrı arasında bir köprü oldu; böylece melekler insanlara yardım edip onları teselli edebileceklerdi. Mesih, zayıf ve güçsüz günah-kârları Tanrı'ya getirerek sonsuz gücün kaynağı ile tekrar iletişimde bulunmalarını sağladı.

Yapmayı tasarladığımız her şeyde Tanrı'nın yardımına ihtiyacı-mız vardır. İyilik yapma isteklerimiz Tanrı'nın yardımı olmaksızın gerçekleşemez. Günahkârların tek ümidi Tan- rı'dır. “Her nimet, her mükemmel armağan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan, yukarıdan gelir” (Yakup 1 :17).

Yalnızca Tanrı karakterimizi mükemmel hale dönüştürebilir. Tanrı'ya giden tek yol ise Mesih'tir. O der ki, “Yol, gerçek ve ya-

şam ben'im. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (Yuhanna 14 :6).

Tanrı, dünyasal çocukları için derin bir sempati ve sevgi besler. O'nun bize duyduğu sevgi, diğer güçlerin hepsinden daha büyüktür. Tanrı bizlere Kendi Oğlunu göndererek Cennetin kapısını açmış oldu. Göklerdeki bütün yaratıklar kurtulmamızı ister. İsa dünyaya geldi, öldü, dirildi, göğe yükseldi ve şimdi Baba'nın sağında oturmuş olarak bizler için şefaet etmektedir. Göklerdeki melekler de kurtulmamızı büyük özlemle beklemektedir. Sevgiyle dolu olan Baba ve Kutsal Ruh, insanlığın kurtuluşu için birlikte çalışmaktadır.

Kurtarıcımızın bizim için ne denli büyük bir fedakarlıkta bulunduğunu düşünelim. Kurtulmamızı isteyen ve Tanrı'nun hizmetinde çalışan göksel yaratıklar için şükredelim. Tanrı, bizleri kendi evine geri götürebilmek için elinden geleni yapmaktadır.

Mesih'in sunduğu armağanları bir düşünün. Kurtulanlar Cennette olmaktan mutlu kalacaklar ve sonsuzluklar boyunca akılca, ruhça ve bedence orada yaşayacaklardır. Meleklerle birlikte olmaksızın hoşlanacaklar ve Tanrı ile Oğlu'nun sevgisini paylaşacaklardır. Elbette ki bu ödüller kalplerimizi Yaraticımız ve Kurtarıcımız olan Tanrı'ya vermemiz konusunda bizi teşvik etmektedir. [19]

Tanrı'nın Sözü, Şeytan'a hizmet etmememiz için bizi uyarır. Günah insanın karakterini bozar ve sonsuz ölüm getirir. Dünyanın sonu geldiğinde Tanrı bütün günahları yok edecektir.

Tanrı'nın merhametini anımsayalım. Daha fazla ne yapabilirdi? Gelin, bizi çok seven Tanrı'nın yanında yer alalım. Tanrı'nın sevgisini kabullenelim, çünkü O'nun sevgisi sayesinde bizler O'nun gibi olmak üzere değiştiriliyoruz. Meleklerle tekrar dost olduk. Tanrı'nın ailesinin bir parçası haline geldik ve artık O'na Baba' diye hitap edebiliyoruz. [20]

Bölüm 3 : Tövbe

Bir kimse Tanrı'nın huzurunda nasıl doğru olabilir? Bir günahlı nasıl erdemli kılınabilir? Tanrı'yla ancak Mesih aracılığıyla barışabiliriz. Peki ama, Mesih'e nasıl yaklaşabiliriz?

Birçokları bu soruyu sormaktadır. Pentikost gününde, birçokları ne kadar günahlı olduklarını gördüler. Petrus ve diğer elçilere, “Ne yapmalıyız?” diye sordular (Elçilerin İşleri 2 :37).

Petrus, “Tövbe edin” dedi (Elçilerin İşleri 2 :38). Aynı soruyu bir kaç gün sonra şöyle yanıtladı : “...tövbe edin ve Tanrı'ya dönün” (Elçilerin İşleri 3 :19).

Tövbe, “günahlarımızdan pişman olmamız ve onlara sırtımızı dönmemiz” anlamına gelmektedir. Günahın ne denli kötü olduğunu görmedikçe ondan vazgeçemeyiz. Günahlara sırtımızı dönmedikçe de yaşamlarımızda gerçek bir değişim olamaz.

Birçok insan gerçek tövbenin anlamını kavrayamamaktadır. Milyonlarca insan, günah işlediği için pişmanlık duymaktadır. İşledikleri hatalar yüzünden ileride acı çekeceklerine inandıkları için yaşamlarının yönünü değiştirenler bile vardır. Ancak Kutsal Kitap'ın gösterdiği tövbe yolu bu değildir. Bu insanlar günahattan değil, yalnızca doğuracağı sonuçlar yüzünden pişmanlık duyarlar.

Esav babasının hayır duasını ve zenginliğini sonsuza dek kaybettiği için üzgündü. Balam, elinde bir kılıçla yolda karşısına çıkan meleği gördüğünde korkmuştu; “Günah işledim” dedi. Hayatını yitirmekten korkuyordu. Yoksa gerçekten günah işlediğinden pişmanlık duyduğu falan yoktu. Yapacağı şeyler hakkında fikrini de değiştirmiş değildi.

[21] Yahuda İskariyot, İsa'yı, O'nu öldürmeyi tasarlayanlara sattı. Sonra da, “Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim” (Matta 27 :4) diye dövündü. Bu itiraf, onun ceza korkusundan geliyordu. Gerçekte, Tanrı'nın Oğlu'nu öldürülmek üzere satmak kendisini o kadar da üzmemişti. İsrail'in Kutsalı olan İsa'dan ayrılmaktan hiç de pişman değildi.

Mısır Firavunu, Tanrı kendisini cezalandırdığında günah işlediğini itiraf etmeye hazırdı. Daha fazla acıdan ve kayıptan kaçınmak istedi. Ancak acılar diner dinmez tekrar Tanrı'ya karşı geldi. Tüm bu insanlar günahları için değil, doğurduğu sonuçlar yüzünden pişmanlık duydular.

Kutsal Ruh a teslim olduğumuzda vicdanımız uyanır. Tanrı'nın Kutsal Yasa'sının yaşamımızdaki etkisini görürüz. Bu Yasanın, Tanrı'nın yeryüzünde ve gökyüzündeki hakimiyetinin temeli olduğunu biliriz.

İsa, Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık"tır (Yuhanna 1.9). Bu ışık, aklın en derin köşelerine kadar girer ve gizlenmiş düşünceleri ortaya çıkarır. Tanrı'nın adil olduğunu biliriz. Kalplerimizi araştıranın huzuruna suçlu ve kirli çıkmaktan korkarız. Ama sonra, Tanrı'nın sevgisini, O'nun kutsallığının güzelliğini, O'nun sevincinin paklığını görürüz. Temiz olmayı ve Tanrı ile tekrar konuşabilmeyi arzularız.

Davut Peygamberin günah işledikten sonra ettiği dua, onun gerçek üzüntüsünü yansıtmaktadır. Onun tövbesi içten ve olması gerektiği gibiydi. Yaptığı hataları önemsiz olarak göstermeye çalışmadı. Yaptığı şeylerin doğurduğu sonuçlardan kaçmaya kalkışmadı. Davut, günahının büyüklüğünü ve kalbinin temiz olmadığını gördü. Günahlarından nefret etti. Bağışlanma için olduğu kadar, temiz bir yüreğe sahip olmak için de dua etti. Davut kutsal olmanın getirdiği sevinci arzuladı. Tanrı ile tekrar barışmayı diledi. Şöyle yazdı :

Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana.

Ne mutlu RAB bin kötülüklerini saymadığı,
Ruhunda hile bulunmayan insana.”

Mezmur 32 :1-2.

“Ey Tanrı lütfet bana Sevgin uğruna;

Sil isyanlarımı,

Sınırsız merhametin uğruna...

Çünkü biliyorum isyanlarımı,

Günahım sürekli karşımda...

Beni keklik otuyla arıt, paklanayım,

Yıka beni, kardan beyaz olayım...

[22]

Ey Tanrı, temiz yürek yarat,
 Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.
 Beni huzurundan atma,
 Kutsal Ruhun'u benden alma.
 Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,
 İstekli bir ruhla bana destek ol...
 Kurtar beni kan dökme suçundan,
 Ey Tanrı, beni kurtaran Tanrı,
 Dilim senin doğruluğunu ilahilerle övsün.”

Mezmun 51 :1-14.

Böyle bir tövbe, kendi gücümüzün ötesinde bir şeydir. Tövbe edebilme gücüne; sadece Tanrı'nın bir lütfü olan Mesih sayesinde sahip olabiliriz.

Birçokları tövbenin ne olduğunu anlayamazlar ve onlara bu konuda yardım etmek isteyen Mesih'i de kabul etmezler. Önce tövbe etmedikçe, Mesih'e gelemeyeceklerini düşünürler. Tövbenin günahlardan arınmanın ön koşulu olduğunu sanırlar.

Gerçekten de, bir kimse bağışlanmadan önce tövbe etmelidir. Günahlarından gerçekten arınmak isteyen kişinin bir Kurtarıcı'ya ihtiyacı vardır. Ancak, günahkâr kişi, İsa'ya gelmeden önce tövbe edene kadar beklemeli midir acaba? Tövbe, Kurtarıcı ile günahkâr arasına girmeli midir?

[23] Kutsal Kitap günahkârın Mesih'e gelmeden önce mutlaka tövbe etmesi gerektiğini öğretmez. Mesih, “Ey bütün yorgunlar ve yükleri ağır olanlar ! Bana gelin, ben sizi rahatlatırım” (Matta 11 :28) diyerek herkesi davet etmektedir. Mesih'in gücü insanı gerçek tövbeye yönlendirir. Petrus, “İsrail'e, günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatını vermek için, Tanrı O'nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti” (Elçilerin İşleri 5 :31) diyerek bunu açıkça belirtmiştir. Tanrı'nın Ruhu bizi tövbeye yöneltir ve Mesih tarafından bağışlanmayı sağlar.

Her doğru istek Mesih'ten gelir. Sadece O, bizim günden nefret etmemizi sağlayabilir. Gerçeği ve paklığı arayan her istek O'ndan gelir. Kendi günahkârlığımızı gördüğümüzde Kutsal Ruh'un bizi Tanrı'ya yaklaştırmakta olduğunu da biliriz.

İsa, “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim” (Yuhanna 12 :32) dedi. Mesih, günahkâra dünyanın günahları için ölen Kurtarıcı olarak gösterilmelidir.

Tanrı'nın Oğlu'nu Golgota'daki çarmıhta gördüğümüzde, O'nun bizim için ödediği bedeli anlamaya başlarız. Sonra Tanrı'nın iyiliği bizi tövbeye yönlendirir. Mesih, günahkârlar için öldüğünde bizim anlayışımızın çok ötesinde bulunan büyük bir sevgi göstermiştir. Bu sevgiye baktığımızda, O yüreklerimizde çalışmaya başlar ve biz günahlarımızdan pişmanlık duyarız.

Bazen günahkârlar gittikleri yoldan utanıp bazı kötü huylarından vazgeçerler. Bunu Mesih'e doğru çekildiklerinin farkında bile olmadan yaparlar. Ancak O'nun gücü bu kişilere doğruyu yapma isteği verir ve yollarını değiştirmede yardımcı olur. O'nun Ruhu bu kişilerin vicdanını etkiler ve hayatlarındaki hataları ortadan kaldırır.

Mesih, günahkârların çarmıha bakmalarını ve günahlarının Kendi ölümüne neden olduğunu görmelerini ister. Böylece, günahlarını tüm çıplaklığı ile görürler. Mesih'teki doğruluğu anlamaya başlarlar. “Günah nedir? Mesih niçin ölmek zorunda kaldı? Bizim yaşamlarımızı kurtarmak için bu sevgi, bu acı çekiş gerekli miydi? O, sonsuz yaşama kavuşabilelim diye mi onca acıyı çekti?” diye sormaya başlarlar.

Günahkâr kişi Tanrı'nın sevgisini ve Mesih'e yakınlaşmayı reddedebilir. Fakat karşı koymayacak olursa O'na yaklaşılabılır. Tanrı'nın günahkârları kurtarma planını öğrenebilir. Tanrı'nın sevgili Oğlu'nun acı çekmesine neden olan günahlarından tövbe edebilir. [24]

Doğayı kontrol eden Tanrı, insanlara da seslenir. Onlara sahip olmadıkları bir şey için büyük bir istek verir. Bu dünyanın verdiği şeyler bu isteği tatmin edemez. Tanrı, Mesih'in lütfuna ve kutsallığına ilişkin sevincin insanların yüreklerine dolmasını istemektedir.

Bizim Kurtarıcımız her zaman insanları günahattan uzaklaştırıp Mesih'in vereceği sonsuz bereketlere yönlendirmeye çalışmaktadır. Birçok insan mutluluğu bulmak için dünyasal zevklerin peşine düşmüştür. Tanrı onların dünyanın kirli suyundan içtiklerini söyler. Onları, “Susamış olan gelsin. Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın” (Esinleme 22 :17) diyerek davet eder.

Bu dünyanın verebileceği şeylerden daha iyisini isteyebiliriz. Bu istek, Tanrı'nın bencil olmayan, şefkatli sevgisidir. Ondaki bizi

bağışlamasını ve Mesih'in sonsuz sevgisi ile kusursuz temizliğe giden yolu göstermesini istemeliyiz.

İsa bize Tanrı'nın Yasasını, Tanrı'ya ve insana duyduğu sevgiyle kendi yaşamında göstermiştir. Mesih'in sevgisi bencil olmayan, şefkatli bir sevgiydi. Biz Kurtarıcımıza baktığımızda ve O'nun Ruhunu içimize aktığında, ne denli günahlı olduğumuzu tüm açıklığı ile görebiliriz.

Nikodemus, kendi yaşamının gayet kusursuz ve karakterinin iyi olduğunu düşünüyordu. Bir gece İsa'nın yanına geldi. Tanrı'nın huzuruna diğer günahkârlar gibi alçakgönüllülük göstererek gelme gereğini duymadı. Bizler de Nikodemus gibi yaşantılarımızın doğru olduğunu ve Tanrı'nın huzuruna alçakgönüllülükle gelmemiz gerekmediğini düşünebiliriz. Sonra, Mesih'in ışığı kalplerimizi aydınlatır ve hiç de temiz olmadığımızı görürüz. Tanrı'ya düşman olduğumuzu ve her davranışımızın bencillikle dolu olduğunu anlarız. O'nun doğruluğunu gördüğümüzde kendi doğruluğumuzun kirli bir giysi gibi bizi sardığını anlarız. Sadece Mesih'in fedakarlığı günahlarımızı siler ve bizleri temiz kılar. Sadece Mesih, yaşamlarımızı Kendi benzerliğine dönüşene dek değiştirir.

[25]

Tanrı'nın nurunun bir parçası bile bize nelerden yoksun olduğumuzu göstermeye yeterlidir. Mesih'in paklığı, yaşantılarımızın kutsallık ve paklıktan yoksun olduğunu gösterir. Karakterimizin bütün zayıf ve lekeli noktalarını açığa çıkarır. Bizim kötü arzularımızı, değişken kalplerimizi ve düzgün olmayan konuşmalarımızı bize gösterir.

Tanrı'nın Ruhunu bize Tanrı'nın Yasasına uymadığımızı gösterir. O, kalplerimizi araştırdıkça biz üzölmeye başlarız. Mesih'in lekesiz karakterine bakarız ve kendi kötü yollarımızdan nefret ederiz.

Daniel peygamberi göklerden bir melek ziyaret etti. Daniel, meleğin etrafında parlayan nuru gördü; zayıf ve kusurlu olduğu duygusu içinde ruhen çöktü. Kendi durumunu şöyle dile getirdi : Böylece ben yalnız kaldım. Bu büyük görümü seyrederken gücüm tükendi, benim büsbütün soldu, kendimi toparlayamadım." (Daniel 10 :8).

Biz göklerden gelen bu görkemi gördüğümüzde, kendi bencilliğimizden ve kendimizi sevmekten nefret ederiz. Mesih'in kusursuzluğu sayesinde kalplerimizi temizleme yollarını ararız. Tanrı'nın Yasasına itaat etmeyi ve Mesih'inki gibi bir karaktere sahip olmayı arzuluyoruz.

Pavlus kendi doğruluğu hakkında şöyle yazdı; “Yasa’ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum” (Filipililer 3 :6). Pavlus, Tanrı’nın Yasasında yazılanlara baktı ve kendisinde hiçbir hata bulamadı. Sonra, Yasaya Tanrı’nın baktığı açıdan derinlemesine baktığında kendisini Tanrı’nın gördüğü gibi gördü. Kendisini aciz bulup suçunu itiraf etti.

Pavlus, Bir zamanlar, Yasa’nın bilincinde değilken di-riydim ben. Ama buyruğun bilincine vardığım zaman günah dirildi, ben ise öldüm” (Romalılar 7 :9) diye yazdı. Pavlus Yasanın ne denli kutsal olduğunu anladığında günah ona çok korkunç göründü. Artık gururlu değildi.

Tanrı tüm günahları eşit görmez. Bizler gibi O da bazı günahların diğerlerinden daha kötü olduğunu düşünür. Bazı hatalarımız bize küçük görünebilir, ama Tanrı’nın gözünde hiçbir günah küçük değildir. İnsanın yargısı genellikle hata- lıdır, ancak Tanrı her şeyi olduğu gibi görür. [26]

İnsanlar sarhoşlardan hoşlanmazlar ve onların cennete giremeyeceğini söylerler. Ama gurur, bencillik ve başkalarının mallarına göz dikmek konusunda genelde hiçbir şey söylenmez. Ancak bunlar Tanrı’yı gücendiren günahlardır. Çün-kü bunlar O’nun sevecen kişiliğine aykırı şeylerdir. Bencil ol-mayan sevgi göklerin bir parçasıdır.

Günahı büyük olan kişi utanç içinde olabilir. Mesih’in lütfuna gereksinim duyabilir. Gururlu kişi hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Çünkü gurur, Mesih’e ve O’nun sağlayabileceği birçok berekete karşı insanın kalbini katılaştırır.

İsa başını eğip, “Tanrım, ben günahkâra merhamet et” (Luka 18 :13) diye dua eden vergi görevlisinden bahseder. Vergi görevlisi kendisinin kötü bir kişi olduğunu biliyordu. Bir Kurtarıcıya gereksinim duydu ve Tanrı’nın huzuruna günah yüküyle, utanç içinde geldi. Tanrı’nın merhametini diledi. Kendisini günahın bağından kurtarması için kalbini Kutsal Ruh’a açtı.

İsa sonra da ‘diğerleri gibi olmadığı’ için Tanrı’ya şük-reden Ferisi’den bahseder. Onun duası, kalbinin Tanrı’nın Ruhuna ne kadar kapalı olduğunu gösteriyordu. Tanrı’dan çok uzakta olduğu için ne denli günahkâr olduğunun farkında bile değildi. Kendi hayatını Tanrı’nın kutsal hayatı ile karşılaştırmadı. Buna ihtiyaç duymadı; bu yüzden de ona hiçbir şey verilmedi.

Günahkâr olduğumuzu gördüğümüzde, kendimizi daha iyi bir kişi haline getirmeyi beklememeliyiz. Mesih'e gelecek kadar iyi bir insan olmadığımızı düşünebiliriz. Acaba kendi işlerimizle daha iyi bir insan olmayı ümit edebilir miyiz?

“Kûşlu derisinin rengini, pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış olan sizler de iyilik edemezsiniz” (Yeremya 13 :23).

[27] Bize yardım yalnız Tanrı'dan gelir. Değişinceye veya kötü huy-larımızı denetleyene kadar beklememeliyiz. Bir başımıza hiçbir şey yapamayız. Mesih'e olduğumuz gibi gelmeliyiz.

Tanrı büyük bir sevgi ve merhamete sahiptir. Ama O'nun lütfundan uzaklaştığımız takdirde O'nun bizi kurtarmasını bekleyemeyiz. Çarmıhtaki İsa'ya bakmadıkça, günahın ne denli korkunç olduğunu göremeyiz. Bir kimse, 'Tanrı merhametlidir bu yüzden de günah-kârm ölmesine izin vermez' diyorsa, insanların günahı yüzünden ölen İsa'ya bakmalıdır. Başka hiçbir yolla kurtulamayız. Mesih'in fedakarlığı olmasaydı, günahın gücünden kaçabilmemiz olanaksızdı. Bu fedakarlık olmaksızın bizim gökleri meleklerle paylaşmamız düşünülemez bile. Mesih suçumuzu üstlendi ve bizim yerimize acı çekti.

Tanrı Oğlunun sevgisi, acı çekişi ve ölümü, günahın ne denli korkunç olduğunu gösterdi. Mesih'e gelmeliyiz. Çünkü günahtan kurtulmak için başka hiçbir yol yoktur. Göklerdeki yaşam için tek ümidimiz kendimizi Mesih'e vermemizdir.

Bazen günahkârlar, kendilerine Hıristiyan diyen insanlara bakarak, 'Ben onlar kadar iyi biriyim. Benden daha iyi davranmıyorlar ki. Eğlenmekten en az benim kadar hoşlanıyorlar. Kendilerini memnun etmeyi seviyorlar' diyerek olur olmaz bahanelere sığınıyorlar.

Bu yolla günahkâr kimse başkalarının hatalarını, kendi üzerine düşeni yapmamak için bahane olarak gösterir. Ancak, başkalarının hataları hiç kimse için özür sayılamaz. Rab, günahkâr kimseleri kendimize örnek almamız gerektiğini asla söylememiştir. Tanrı'nın kusursuz Oğlu bize örnek olarak sunulmuştur. Başkalarının kötü davranışlarından şikayetçi olanlar, örnek olarak daha iyi bir hayat şekli göstermelidir. Eğer bir Hıristiyanın nasıl davranması gerektiğini biliyorsa, kendi günahları daha büyük olmaz mı? Doğru yolu bilen ama bu yolu izlemeyi reddeden kişiler konumuna düşerler

Günahtan dönmeyi daha sonraya bırakamayız. İsa aracılığıyla aklanmayı istemeliyiz. Binlerce kişi bekleme hatasında bulunmuş ve bunun bedelini sonsuz yaşamdan yoksun kalarak ödemişlerdir.

Dünyadaki hayatımız belirsizdir. Kısa sürebilir. Kutsal Ruh un sesine kulak vermeyip günah içinde yaşama tehlikesi vardır. Tanrı'ya itaat etmeyi geciktirmek bu seçimi yapmış olmak demektir. [28]

Her ne kadar küçük olursa olsun, hiçbir günahın kalbimizde kalmasına izin vermemeliyiz. Yoksa çok şey yitiririz. Eğer biz yenmezsek günah bizi yenerek yok edecektir.

Adem ile Havva yasaklanmış meyveyi yemenin önemli olmadığına kendilerini inandırdılar. Tanrı'nın bahsettiği korkunç sonucun kendi başlarına gelemeyeceğini düşündüler. Ama bu küçük olayda bile Tanrı'nın değişmez, Kutsal Yasasına karşı geldiler. İtaatsizlikleri onları Tanrı'dan uzaklaştırdı, üzüntü ve ölümü dünyaya getirdi. Dünyadan yıllarca bitmez tükenmez feryatlar yükseldi. Tüm dünya acı çekiyordu. Gökler bile bizim günahlarımızın etkilerini hissediyordu. Mesih Golgota'da çarmıh üzerinde bu yüzden öldü. Günahın küçük bir şey olduğunu asla düşünmeyelim.

Tanrı'dan her uzaklaşma, her günah, kalpleri katılaştırır. Yanlış seçimler yapmamıza neden olur. Tanrı'nin sevgisini anlamaktan yoksun kalırız. Günah, Kutsal Ruh'a daha az açık olmamıza ve daha az itaat etmemize neden olur.

Çoğu insan yanlış yolda olduklarını bilmelerine rağmen bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmazlar. Canları istediği zaman değişebileceklerine inanırlar. Tanrı'dan tekrar tekrar uzaklaşıp yine de O'nun merhamet çağrısını işitebileceklerini sanırlar. Şeytan'ı izlerler, ama kötü bir şey olduğunda hemen Tanrı'ya dönmeyi planlarlar. Ancak bu iş o kadar kolay değildir. Günah onların arzularını, davranışlarını değiştirir ve kişiliklerini etkiler. Günah dolu bir hayattan sonra çok az kimse İsa gibi olabilmeyi arzular.

Kişilikteki tek bir hata ya da günah dolu bir arzu, Müjde'nin bizi değiştirmedeki gücünü azaltır. Şeytan'a her teslim oluştta, Tanrı'dan biraz daha uzaklaşırız. Tanrı'nın Sözü'nü umursamazsak, yapmayı seçtiğimiz şeyin sonuçlarına da katlanmalıyız.

Kutsal Kitap'ta Süleyman'ın Şeytan'la birlikte olanlar hakkında yazdığı korkutucu bir uyarı okuruz; "Kötü kişiyi kendi suçları ele verecek, günahının kemendi kısıkvrak bağlayacak onu" (Süleyman'ın Meselleri 5 :22). [29]

Mesih bizi günahtan zgr kılmaya hazırdır, ama bizi asla Kendi yolunu seçmemiz için zorlamaz. Günah işlemeye devam etmeyi ve zgr kılınmamayı seçebiliriz. Eğer biz O'nun ltfunu kabul etmezsek, O ne yapabilir ki?

Bizler O'nun sevgisinden uzaklatığımızda kendi kendi-mizi yok ederiz. Pavlus, "Uygun zaman ite Őimdidir. Kurtuluş günü ite Őimdidir" (2.Korintliler 6 :2). "Eğer bugün O'nun sesini iŐitirseniz, yüreklerinizi nasırlaŐtırmayın" (İbra- niler 3 :7, 8) diye yazdı.

Tanrı, "nk RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dıŐ görünüŐe, Rab ise yüreğe bakar" (1.Samuel 16 :7) dedi. Kalplerimiz, tüm sevinci ve üzüntüsü ile maalesef pak değildir. İçimizde temiz ve dürüst olmayan bir sürü Şey vardır. Ama Tanrı bizim arzularımızı bilir. Ne yapmak istediğimizi de bilir. Günahla lekelenmiŐ bir halde O'na gidelim ve kendimizi O'nun her Şeyi gören gözleri önüne serelim. Davut Peygamberin yaptığı gibi, "Ey Tanrı, beni yokla, ve yüreğimi tanı, beni sına, kaygılarımı ğren. Bak, seni gcendiren bir Şey var mı bende, öncülük et bana, sonsuz yaşam yolunda" (Mezmunur 139 :23-24) diyebilelim.

Biroklarımız, Tanrı'yı kalplerimizi deęiŐtirmeden, sadece aklı-mızla kabul ederiz. Şöyle dua etmeliyiz; "Ey Tanrı, temiz yürek yarat bende, tazele içimdeki kararlı ruhu" (Mezmunur 51 :10). Kendimize karşı dürüst olmalıyız. Bu konuda sanki hayatımız tehlikedeymiŐ-esine içten davranmalıyız. Bu, Tanrı ile aramızda karara varılması gereken bir konudur ve bu karar sonsuzluklar boyunca geçerli olacaktır. Sadece mit etmek bizi kurtaramaz.

Tanrı'nın Sözü'n okurken dua etmeliyiz. O'nun Sözü bize Tanrı Yasasını ğretir. Bu Yasa bize Mesih'in hayatını ve nasıl kutsal olabileceğimizi anlatır. "... kutsal olmak için gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek" (İbraniler 12 :14). Tanrı'nın Sözü bize günahın ne olduğunu gösterir. Nasıl kurtulabileceğimizi açıkça anlatır. Onu dikkatle okumalıyız, çünkü Tanrı bize onun aracılığıyla seslenmektedir.

[30]

Günahın ne kadar korkunç olduğunu gördükçe, kendimizi de gerçekte olduğumuz gibi görürüz. Ama pes ederek ümidimizi yitirmemeliyiz. Mesih gnahkarı kurtarmaya geldi. Tanrı'nın bizi sevmesi için abalamamıza gerek yoktur. O'nun zaten bize duyduğu sevgi çok büyüktür. Tanrı, "insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2.Korintlilere 5 :19).

Tanrı, Kendi çocuklarını engin sevgisi ile kendine çek-mektedir. Dünyevi anne babamız sabırlıdır, ama Tanrı bizim hatalarımıza karşı daha da sabırlı davranır. Tüm çocuklarını kurtarmayı diler. Kibarca, tüm günahkârları ve yolunu şaşırانları Kendisine gelmeleri için davet eder. Tanrı'nın tüm vaat ve uyarıları bize sonsuz sevgisini gösterir.

Şeytan bize gelip ne denli büyük bir günahkâr olduğumuzu söyleyecektir. Ama biz, fidyemizi Ödeyene dönmeli ve O'nun bizim için yaptığı iyilikleri anlatmalıyız. O'na baktığımızda, O bize yardım eder. Günah işlediğimizi biliriz. Ama Şeytan'a, "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi (1.Timoteyus 1 :15) deyip, O'nun kusursuz sevgisi aracılığıyla kurtuluş bulabileceğimizi söyleyebiliriz.

İsa, Simun a, borçlu olan iki kişi hakkında bir soru sordu. Birinin efendisine az miktarda borcu varken öbürünün borcu çoktu. Efendileri ikisinin de borçlarını bağışlar. İsa, Simun'a hangi adamın efendisini daha çok seveceğini sordu. Simun, "Sanırım, kendisine daha çok bağışlanan" (Luka 7 :43) diye yanıtladı.

Bızler büyük günahkârlardık ama Mesih bağışlanabilelim diye öldü. O'nun bu eşsiz fedakarlığı bizim tüm günahlarımızı örtmeye yeterlidir. En çok bağışlananlar, O'nu daha çok sevecek olanlardır. Cennette O'na yakın olacaklar, O'nun yüce sevgisi ve fedakarlığı için O'nu yücelteceklerdir.

Tanrı nin sevgisini tam olarak anladığımızda, günahın ne denli korkunç olduğunu da görebiliriz. O'nun bize ulaşmak için ne kadar çabaladığını gördüğümüzde, Mesih'in fedakarlığını anlayabiliriz. Böylece günahlarımızdan dolayı gerçekten pişmanlık duyar ve kalplerimizi O'nun sevgisiyle doldururuz.

Bölüm 4 : İtiraf Etme

“Günahlarını gizleyen başarılı olamaz, itiraf edip bira-kansa merhamet bulur” (Süleyman’ın Meselleri 28 :13).

Tanrı’nın merhametine erişmenin yolu gayet basit, akılcı ve adildir. Rab, günahlarımızın bağışlanması için bizden zor ve acı verici bir şey yapmamızı istemez. Yorucu, uzun bir yolculuk yapmamıza da gerek yoktur. Acı çekerek günahlarımızın cezasını ödeyemeyiz. Her kim günahını itiraf edip, ona sırtını dönerse, merhamet bulacaktır.

Elçi Yakup, Bu nedenle, şifa bulmak için günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin” (Yakup 5 :16) der. Günahlarımızı Tanrı’ya itiraf ederiz, çünkü ancak O bağışlayabilir. Hatalarımızı birbirimize de itiraf ederiz. Eğer bir arkadaşımızın ya da komşumuzun kalbini kıracak olursak hatalı olduğumuzu kabullenmeliyiz. Onlara düşen görev de bizi bağışlamaktır. Sonra Tanrı’dan bizi bağışlamasını istemeliyiz. Komşumuz Tanrı’ya aittir; biz onu incittiğimizde Yaratan ve Kurtaran’a karşı günah işlemiş oluruz.

Bize gerekli olan yardım, Başkahinimiz İsa Mesih tarafından sağlanır. “Çünkü zayıflıklarımıza duygusal yönden ortak olamayan değil, tersine her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiş bir Başkahinimiz vardır” (İbraniler 4 :15). Günahın her lekesini ancak O temizleyebilir.

Tanrı’nın huzurunda kendimizi alçaltmalı ve günah işlediğimizi kabul etmeliyiz. Bu, Tanrı tarafından kabul edilme yolundaki ilk adımdır. Eğer günahlarımızdan tövbe etmez, alçakgönüllülük göstermezsek bağışlanmayı istemiş olmayız. Eğer günahlarımızdan nefret etmezsek, Tanrı’nın vermiş olduğu esenliği bulamayız.

[32] Geçmişteki günahlarımızın bağışlanmamasının tek nedeni alçakgönüllü davranmaya istekli olmayışımızdır. Kutsal Kitap’ın kurallarına uymayışımızdır. Tanrı özenle bize ne yapmamız gerektiğini söyledi. Kalplerimizi açmalı ve günah işlediğimizi açıkça kabullenmeliyiz. Ama bunu dikkatli bir biçimde yapmalıyız. Günahının ne kadar kötü olduğunu anlamayan bir kişiye itirafta bulunması için ısrar etmek doğru değildir.

Tanrı'ya kalbini açan ve içini döken kişi, O'nun sonsuz merhametine sahip olur. Davut Peygamber, Mezmur 34 :18'de Şöyle yazmıştır; “Rab gönlü kırıklara yakındır, ruhu ezginleri kurtarır. ”

Gerçek itiraf, her şeyi olduğu gibi anlatmaktır. Kişinin günahını yalnızca Tanrı'ya itiraf etmesi ya da incittiği kişiden özür dilemesi gerekebilir. Bazı günahlarını topluluk önünde itiraf etmesi de gerekebilir. Ama itiraf ettiğinde suçlu olduğu konuları ortaya koymalıdır.

Samuel'in yaşadığı devirde, İsrail halkı Tanrı yolundan ayrılmıştı. Bu günahları yüzünden acı çektiler. Tanrı'ya olan imanlarını yitirmişlerdi ve bu yüzden Tanrı'nın onları yönlendirmesini göremez olmuşlardı. Tanrı'nın gücünü hissetmedikleri gibi, O'nun kendilerine bakabileceğine de güvenmediler. Evrenin Yüce Hakimine sırt çevirdiler ve diğer uluslar gibi bir krala sahip olmaya özendiler.

Tanrı, halkına bir kral verdi, ama bir sürü sorun ortaya çıktı. Tanrı ile barışmadan önce şu itirafta bulundular : “Bütün günahlarımıza kendimize bir kral istemek kötülüğünü de ekledik (1. Samuel 12 :19). Sorunlara neden olan günahı itiraf etmeleri gerekiyordu. Tanrı'ya, yol gösterdiği için şükretmiyorlardı ve bu onları Tanrı'dan uzaklaştırmıştı.

Tanrı, biz tövbe edip günahattan vazgeçinceye kadar bizim itiraflarımızı kabul edemez. Yaşantımızı kararlı bir şekilde değiştirmeliyiz. Gerçekten de günahımızdan dolayı üzüntü duyuyorsak, Tanrı'yı memnun etmeyen her şeyi bir tarafa bırakmalıyız. Bize düşen görev açıkça yazılmıştır : “Yıkanıp temizlenin, kötülük yaptığınızı gözüm görmesin, kötülük etmekten vazgeçin. İyilik etmeyi öğrenin, adaleti gözetin, zorbayı yola getirin, öksüzün hakkını verin, dul kadını savunun.” (İşaya 1.16-17). Kötü adam “aldığı rehini geri verse, çaldığını ödese, yaşam veren kurallar uyarınca davranıp günah işlemese kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir.” (Hezekiel 33 :15).

Pavlus bir kimsenin nasıl tövbe etmesi gerektiğini şöyle açıklamıştır : Bakın, Tanrı'nın izniyle çektiğiniz bu acılar sizde ne ciddiyet, paklanmak için ne büyük istek yarattı ! Sizde ne büyük öfke, korku, özlem, gayret ve suçluyu cezalandırmak için ne büyük bir arzu uyardı ! Bu konuda her bakımdan masum olduğunuzu kanıtladınız” (2.Korintliler 7 :11).

Günah, ahlak anlayışını öylesine köreltir ki, günahkâr, kişiliğinde herhangi bir sorun göremez olur. Günahları gözüne o kadar kötü görünmez. Neredeyse kör olur. Ta ki, Kutsal Ruh onun gözlerini

açıncaya dek. Bir kimse Kutsal Ruh'un yönlendirilişi olmaksızın günahlarını itiraf ederse, bu içten ve samimi bir itiraf olmaz. Günahlarına bahane bulur. "Eğer bazı durumlar değişik olsaydı, hata yapmazdım" der.

Adem ile Havva, Tanrı tarafından yasaklanmış meyveyi yedikten sonra utanç ve korku içindeydiler. İlk düşünceleri işledikleri günaha bahane bulup ölümden kaçma yolunu aramak oldu. Tanrı, günahları hakkında onları sorguladığında Adem, Tanrı'yı ve Havva'yı suçladı. "Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" dedi. Kadın yılanı bahane etti. "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" dedi (Tekvin/Yaratılış 3 :12-13). Sanki Tanrı'ya, "Yılanı niye yarattın? Bahçeye gelmesine neden izin verdin?" demeye getiriyordu. Kendisine bahane bulup işlediği günah için Tanrı'yı suçluyordu.

Bahane bulma arzusu Şeytan'dan gelir ve herkeste vardır. Ama bir başkasını suçlayarak itirafta bulunmak Tanrı'nın istediği yol değildir ve O bunu kabul etmez.

Gerçek tövbe, insanın bahane bulmaya kalkışmaksızın suçunu itiraf etmesinden geçer. İsa'nın bahsettiği vergi görevlisi gibi dua eder. Vergi görevlisi gözlerini göğe bile kaldırmadan dua etmişti : "Tanrım acı bu günahkâra." Tanrı, günah işlediklerim kabul edenleri

[34]

bağışlar. İsa, günahlarından tövbe edenler için öldü. Kutsal Kitap gerçekten tövbe eden insanlardan söz eder. Onlar alçakgönüllülük gösterip günahlarını itiraf ettiler. Yaptıkları şeyleri örtbas edip savunmaya çalışmadılar. Elçi Pavlus günahlarını anlattı. Günahlarını önemsiz göstermeye çalışmadı. Elinden geldiği kadarıyla günahlarını kötiledi.

Pavlus, "Başkahinlerden aldığım yetkiyle kutsallardan bir çoğunu hapse attırdım; ölüm cezasına çarptırıldıkları zaman oyumu onların aleyhinde kullandım. Bütün havraları dolaşım sık sık onları cezalandırır, inandıklarına küfretmeye zorladım. Öylesine kudurmuştum ki, onlara zulmetmek için buldukları yabancı kentlere bile giderdim" (Elçilerin İşleri 26 :10-11) diye yazdı. Pavlus açıkça, "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi. Günahkârların en kötüsü benim" (1.Timoteyus 1 :15) diye de itiraf etti.

Gerçekten tövbe eden, alçakgönüllü kişi Tanrı'nın sevgisini bilir. Golgota'da çarmıh üzerinde ödenen bedeli anlar. Gerçekten pişmanlık duyan bir günahkâr, günahlarını itiraf eder. Bir oğulun babasına

geldiği gibi o da Tanrı'ya gelir. Yu- hanna, “Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır” (1.Yuhanna 1 :9) diye yazar.

[35]

Bölüm 5 : Kendimizi Tanrı'ya Adamak

Tanrı şunu vaat eder; “Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız” (Yeremya 29 :13).

Kalplerimizi Tanrı ya vermelimiz ki, tekrar O'nun gibi olabilelim. Günahkâr kalplerimiz doğal olarak Tanrı'dan uzaklaşır. Kutsal Kitap bizi şöyle tanımlamaktadır : “Ruhsal olarak ölü”, “yüreğiniz ve akımız hasta”, “sağlıklı hiçbir nokta yok bedeninizde” (Efesliler 2 :1; İşıya 1 :5-6). Günahkârlar Şeytan'ın elindedirler. Onlar, “isteğini yerine getirmeleri için kendilerini tutsak eden İblisin tuzağında esirdirler” (2.Timoteyus 2 :26).

Tanrı bizi iyileştirmek ve özgür kılmak ister. Bunu yapmak için bizi tamamıyla değiştirerek yeni istekler ve alışkanlıklar kazanmamızı diler. Ama biz kendimizi tamamıyla O'na teslim edinceye dek bunu yapamaz.

İnsanın kendisiyle olan savaşı savaşların en büyüğüdür. Kendimizi Tanrı ya adamak ve düşüncelerimizi kontrol etmesine izin vermek çok zordur. Ama Tanrının hükmetmesine izin vermelimiz yoksa O bizi yeni ve kutsal kılamaz.

Şeytan, Tanrı'nın egemenliğinde birer köle olacağımıza inanmamızı ister. “Tanrı sizden kayıtsız şartsız bir itaat ister” der. Ancak bu doğru değildir. Biz Tanrı'ya aklımız ve bilincimizle hizmet ederiz. Tanrı yarattığı insanlara, “Gelin, şimdi davamızı görelim” diye seslenir (İşıya 1 :18). Tanrı Kendisine itaat etmemiz için bizi zorlamaz. Tanrı'ya içtenlikle ve özgürce tapınmadığımız zaman O bunu kabul edemez.

Tanrıya itaat etmeye zorlanmak aklımızı kullanmamıza engel olur. İyi bir karaktere sahip olamayız. Makine gibi oluruz ki, bu da Tanrı'nın istediği bir şey değildir. O, aklımızı ve bedenimizi en iyi şekilde kullanmamızı arzu eder. Lütfu aracılığıyla bize vereceği büyük bereketleri gösterir.

Tanrı, bizi yönlendirmek için Kendisine teslim olmaya davet eder. Bize ne yapıp yapmamamız konusunda seçim özgürlüğü verir.

Günahtan özgür kılınmayı ve Tanrı'nın çocuklarına verdiği harika özgürlüğü paylaşmayı seçebiliriz.

Kendimizi Tanrı'ya verdiğimizde, bizi O'ndan ajaran her şeye sırt çeviririz. Kurtarıcımız, "Aynı şekilde sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, benim öğrencim olamaz" dedi (Luka 14 :33). Kalplerimizi Tanrı'dan ayıran her şeyden vazgeçmeliyiz.

Birçokları zenginliğe tapar. Zenginlik ve para sevgisi onları Şeytan'a bağlar. Bazı insanlar onurlarını her şeyin üstünde tutarlar. İnsanların kendilerine bakıp yüceltmelerini isterler. Diğerleri ise hiçbir şeyden kaygı çekmeden kolay ve bencil bir yaşam sürmeyi düşlerler. Ancak bizler tüm bunlardan uzaklaşmalıyız. Hem Tanrı'ya hem de dünyaya ait olamayız. Tamamıyla Tanrı'ya aitsek O'nun çocukları oluruz.

Bazı insanlar Tanrı'ya hizmet ediyoruz derler ama Yasalarına O'nun yardımını almaksızın itaat etmeye çalışırlar. Kendi çabalarıyla iyi bir kişilik geliştirmeye ve böylece kurtuluşa erişmeye çalışırlar. Kalpleri, Mesih'in sevgisinin derinliğini anlayamaz. Hıristiyan hayatının gereklerini yerine getirmeye çalışırlar; çünkü cennete gitmek için Tanrı'nın bunu şart koştuğunu sanırlar.

Mesih bizde yaşadığı zaman, bizi sevgisiyle doldurur. O'nun arkadaşlığının yarattığı sevinç, bizde O'na daha yakın olma isteği uyandırır. O'nu düşünürüz ve kendimizi unuturuz. O'na olan sevgi her hareketimizi yönlendirir. Eğer Tanrı'nın sevgisini hissederseniz, verebileceğimiz en azı nedir diye düşünmeyiz. Kurtarıcımızın bizden istediğini yapmaya çalışırız. Her şeyi O'na vermeye çalışırız. Tanrı'yı sevdiğimiz ölçüde fedakârlıkta bulunuruz. Hıristiyan olduğunuzu söyleyen ama bu sevgiyi göstermeyen kişiler boş yere anlamsız sözler sarf etmektedirler. Mesih'i izlemek onlar için bir yükür.

Her şeyi Mesih'e vermeyi çok mu görmeliyiz? Kendimize şu soruyu sormalıyız : "Mesih bana ne verdi?" Tanrı'nın Oğlu bizim kurtuluşumuz için her şeyini, tüm yaşamını ve sevgisini verdi ve bizim uğrumuza acı çekti. Böylesine yüce bir sevgi gören bizler kalplerimizi O'na kapatabilir miyiz?

Hayatımızın her dakikasında Tanrı'nın lütfundan bereket alırız. Kurtuluşumuz için çekilen acıların derinliğini tahmin edemeyiz. Bizim günahlarımız için öleni görüp de, O'nun bu sevgisine sırtımızı dönebilir miyiz? Yücelerdeki Rabbimiz kendini alçalttı. Niçin kendi

bencilliğimizle savaşmamız ve alçakgönüllü olmamız gerektiği için şikayetçi olalım?

Birçok gururlu insan, ‘Tanrı’nın beni kabul ettiğinden emin olmadan ne diye kendimi alçaltayım?’ diye sorar. Sizi Mesih’e yönlendirmek isterim. Mesih günahsızdı. O, göklerin Prensiydi ama buna rağmen bizim yerimizi alarak tüm günahlarımızı yükledi. “O, günahkârlarla bir sayıldı; çoğunun suçunu da o taşıdı, ve günahkârlar için şefaattti” (İsava 53 :12).

O’na her şeyimizi verdiğimizde gerçekte ne vermiş oluruz? İsa’ya Kendi kanıyla temizlemesi için günahkâr kalplerimizi getiririz. O’ndan sonsuz sevgisi ile bizi kurtarmasını isteriz. İnsanlar her şeyden vazgeçmenin çok zor olduğunu sanırlar ! Söylenenleri işitmekten ve bunları yazmaktan utanırlar.

Tanrı, bizim için iyi olan şeylerden vazgeçmemizi istemez. Bizim için en iyisini düşünür. Mesih’i kabul etmeyen herkesin bunu anlayabilmesini çok isterdim. Mesih, o kişilerin kendileri için isteyebileceklerinden çok daha iyisini verir. Tanrı’nın iradesi dışında davranan, Tanrı’nın iradesine karşı çıkanlar kendilerine haksızlık etmektedirler.

O’ nun bize yasakladığı yolun dışına çıkmakta hiçbir sevinç yoktur. O, bizim için neyin iyi olduğunu bilir ve herkes için en iyi plana sahiptir. Günah yolu acı doludur ve ölümle son bulur.

[38] Tanrı’nın, çocuklarının acı çekmesinden zevk aldığını düşünmeyin. Göktekilerin tümü bizim mutluluğumuzla ilgilenmektedir. Göksel Babamız hiçbir sevinci bizden esirgemek istemez. Bize acı getirecek alışkanlıklara sırt çevirmemizi ister. Onların bizi mutluluğumuzdan ve cennetten uzaklaştıracağını bilir.

Dünyanın Kurtarıcısı herkesi olduğu gibi kabullenir. Bizim zayıf ve hatalarla dolu olduğumuzu bilir. Ama O, günahlarımızı yıkar ve kanı ile bize kurtuluş sağlar. O’ nun yükünü taşıyan ve işini paylaşan herkesin isteklerini tatmin eder. O’na gelen herkese huzur ve barış getirir. Onlardan sadece mutluluk getirecek şeyleri yapmalarını ister. O’na itaat etmeyen kişiler bu sevinci tadamazlar. Gerçek sevinç, Mesih’e, hayattaki en yüce Ümide sahip olmaktır.

Birçokları, ‘Kendimi Tanrı’ya nasıl verebilirim’ diye sorar. Kendilerini Tanrı’ya vermeyi arzuluyorlar ama iradeleri zayıftır. Tanrı’dan şüphe ederler ve onları günahkâr alışkanlıkları yönetir. Vaatleri kumdan yapılan kuleye benzer, en küçük dalgada yok olur. Düşüncelerini

ve arzularını denetleyemezler. Verdikleri sözleri yerine getiremediklerinden kendilerine olan güvenlerini de yitirirler. Tanrı'nın onları kabul edemeyeceğini düşünürler. Fakat kesinlikle umutlarını kaybetmemeleri gerekir.

Aklımızı nasıl kullanmamız gerektiğini öğrenmeliyiz. Seçme gücü insanın hayatındaki en yönlendirici güçtür. Her şey bu gücü yerinde kullanmaya bağlıdır. Tanrı herkese seçme özgürlüğü vermiştir. Ve bu gücü kullanma bize bağlıdır. Kalplerimizi değiştiremeyiz. Tanrı'ya kendi başımıza sevgimizi veremeyiz, ancak O'na hizmet etmeyi seçebiliriz. O'ndan bizi yönlendirmesini isteyebiliriz. Doğru yolu seçmemizde O bize yardım edecektir. Ondan sonra tüm benliğimiz Mesih'in Ruhü ile yönlendirilecektir. Tanrı'yı seveceğiz ve düşüncelerimiz O'nunki gibi olacaktır.

İyi ve kutsal olma isteği doğrudur. Ama bununla yetinmemeliyiz. Bu istekler tek başına bizim için hiçbir şey yapamaz. Birçokları Hıristiyan olmak ister, ama kesin karar vermekte gecikir ve yok olurlar. Bu gibi kimseler iradelerini Tanrı'ya teslim etmeye istekli olmazlar. Bu yüzden de Hıristiyan olmayı seçmezler.

Seçme gücümüzü yerinde kullanarak tüm yaşantımızı değiştirebiliriz. Tanrı'nın düşüncelerimizi yönlendirmesine izin verdiğimizde O'nun yanında yer alırız. O'nun bizi destekleyen büyük gücünü içimizde hissederiz. Kendimizi her gün Tanrı'ya teslim ederek yeni bir hayata, imanlı bir hayata sahip olabiliriz.

[39]

[40]

Bölüm 6 : İman ve Kabulleniş

Tanrı'nın Ruhu size seslenip neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söyledikçe, günahın kötülüğünü ve gücünü daha iyi görebilirsiniz. Bunun sonucunda suçluluk ve pişmanlık hissedersiniz. Günah çirkinleşir ve nefrete dönüşür, çünkü sizi Tanrı'dan ayırmıştır. Kötülüğün gücü sizi köle haline getirmiştir. Kaçmak istedikçe daha da içine batarsınız. Yaşamınızın bencillik ve günahla dolduğunu görürsünüz. Kalbiniz ve arzularınız temiz değildir. Bağışlanmayı, temizlenmeyi ve özgür kılınmayı istersiniz. Ama Tanrı ile birlikte ve O'nun gibi olabilmek için ne yapabilirsiniz?

İhtiyacını duyduğunuz şey esenlik, göksel bağış ve sevgidir. Para bu huzuru satın alamaz. Çalışmakla elde edilemez. Zeka ile bulunamaz. Bilge olmak da bir işe yaramaz. Ne yaparsanız yapın, bu esenliğe sahip olmayı ümit bile edemezsiniz.

Tanrı Kendi esenliğini size "... parasız ve bedelsiz" (İşaya 55 :1) bir armağan olarak sunmaktadır. Elinizi uzatıp almak isterseniz, sizin olacaktır. Rab şöyle diyor : "Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi akpak olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak" (İşaya 1 :18). "Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim" (Hezekiel 36 :26).

Günahlarınızı itiraf ettiniz ve kalbiniz temizlendi. Kendinizi Tanrı'ya adamaya karar verdiniz. Şimdi O'na gidin ve O'ndan günahlarınızı yıkamasını isteyin. Size yeni bir yürek vermesini isteyin. Sonra da bunu yaptığınıza iman edin, çünkü O bunu vaat etti. İsa bu dünyadayken böyle öğretti. Tanrı'nın vaat ettiği armağanı aldığınıza iman edin ve o sizin olacaktır.

[41] İsa, gücüne inanan hastaları iyileştirdi. Onları iyileştirdikten sonra, İsa'nın kendilerine başka şekillerde de yardımcı olabileceğini görebildiler. Bu durum onları, İsa'nın günahları da bağışlama gücüne sahip olduğuna inandırdı. İsa, hasta bir adamı iyileştirirken, "İnsanoğlu'nun (Mesih'in) yeryüzünde günahları bağışlama yetki-

sine sahip olduğunu bilirsiniz” diyerek felçliye, Kalk, şiltene topla ve evine git !” dedi (Matta 9 :6).

İsa'nın öğrencisi Yuhanna, Mesih'in insanları nasıl iyileştirdiğini anlattı: “Ne var ki bunlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır” (Yuhanna 20 :31).

İsa'nın hastaları nasıl iyileştirdiğini okuyun. Günahların bağışlanması için O'na nasıl inanmak gerektiği hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışın. Beytesta'da havuz kenarında hasta yatan adamın öyküsüne bakın. Zavallı adam yardıma muhtaçtı. Otuz sekiz yıldır yatalaktı. Ama İsa ona, “Kalk yatağını topla ve yürü !” dedi.

Hasta adam O'na, “Rab eğer beni iyileştirirsen sözüne itaat ederim demedi. Hayır, o Mesih'in sözüne iman etti. İyileştirildiğine inandı ve o anda yürümeyi seçti. Ve yürüdü. Mesih'in sözü ile harekete geçti ve Tanrı ona güç verdi. Adam iyileşti.

Siz de günahkârsınız. Geçmişteki günahlarınız için kalbınızı değiştirmek için ya da kendinizi kutsal kılmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Ancak Tanrı Mesih aracılığıyla tüm bunları sizin için yapmayı vaat etmiştir. Bu vaade iman edin Günahlarınızı itiraf edin ve kendinizi Tanrı'ya verin. O'na hizmet etmeyi seçin. Eğer bunu yaparsanız, hiç şüphesiz ki Tanrı size olan vaadini yerine getirecektir. İman ettiğiniz zaman Tanrı harekete geçer. Temiz kılınacaksınız Hasta adam iyileşeceğine iman ettiğinde Mesih ona yürüme gücü verdi. Eğer iman ederseniz, bu sizin için de geçerli olacaktır. İyileştirdiğinizi, bağışlandığınızı hissedinceye dek bekleme-yin.” İman ederim. Hissettiğim için değil, ama Tanrı bana vaat ettiği için iman ederim” deyin.

İsa, “duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir” (Markos 11 :24) dedi. Ama bu vaatte çok önemli bir şey bulunmaktadır. Tanrı'nın sahip olmanızı istediği şeyler için dua etmelisiniz. Tanrı, sizi günahattan özgür kılmayı ve sizi Kendi çocuğu yapmayı arzulamaktadır. Kutsal bir hayat sürmenizi dilemektedir. Bu bereketlere iman edip, onlara kavuşabilmek için dua etmeniz gerekmektedir. Ondan sonra da bunlara sahip olduğunuz için Tanrı'ya şükretmelisiniz.

İsa'ya gidip temizlenebilir ve Tanrı'nın Yasası önüne üzüntü ve utanç duymadan çıkabilirsiniz. “Bu nedenle, Mesih İsa'ya ait olanlara hiçbir mahkumiyet yoktur” (Romalılar 8 :1).

Mesih'e ait olduğunuzda artık kendi başınıza değilsiniz, zira bedeliniz ödenmiştir. "... atalarınızdan kalma boş yaşayı-şınızdan, gümüş ya da altın gibi geçici şeylere değil, Mesih'in kusursuz ve lekesiz bir kuzunun kanına benzer değerli kanı fidyesiyle kurtuldu-nuz" (1.Petrus 1 :18, 19). Tanrı'ya iman ettiğiniz için Kutsal Ruh yüreklerinizde yeni bir hayat yaratır. Tanrı'nın ailesine doğmuş bir çocuksunuz ve Tanrı sizi Kendi Oğlu gibi sever.

Artık kendinizi İsa'ya verdiğinizize göre geri dönmeye hiç kalkış-mayın. Her gün, "Ben Mesih'e aitim. Kendimi O'na teslim ettim" deyin. O'ndan size Ruhunu vermesini ve lütfuyla korumasını isteyin. Tanrı'ya kendinizi vermekle ve O'na iman etmekle O'nun çocuğu ol-dunuz. Aynı şekilde O'nunla birlikte yaşamalısınız. Elçi Pavlus, "O halde Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, öylece O'nda yaşayın" (Koloseliler 2 :6) diye yazmıştır.

Bazıları Tanrı'nın bereketlerine erişmeden önce O'na değiştikle-rini ispat etmeleri gerektiğini düşünürler. Oysa bereketleri istedikten hemen sonra alabilirler. Kendi zayıflıklarının üstesinden gelebilme-leri için Mesih'in Ruhuna sahip olmalıdırlar. Bu olmaksızın günah-larından dönemezler.

İsa sizi olduğunuz gibi bekliyor : günahkâr, zayıf ve muhtaç halinizle gelip günahlarınızdan pişmanlık duyarak af dilemenizi ister. Sizi sevgiyle sarması ve yaralarınızı iyileştirmesi, O'nun kendi yüceliğinden ve lütfundan kaynaklanır. O her an sizi temiz ve pak kılmayı arzular.

[43]

Binlerce kişi İsa'nın her bireyi bağışlayamayacağını düşünür. O'nun söylediklerine inanmazlar. Gerçekten tövbe eden herkes Tanrı'nın her günahı bağışlayabileceğim bilir.

Korkmayın ! Tanrı'nın vaatleri sizin içindir. Günahların-dan piş-manlık duyan herkes içindir. Mesih, her imanlıya kuvvet ve inayet versin diye meleklerini gönderir. En günahkâr kişi bile kendisi için ölen Mesih'in yardımını ile kuvvetli, pak ve adil olabilir. Mesih günaha bulanmış giysileri çıkartıp doğruluğun beyaz giysilerini vermek için onu beklemektedir. Mesih günahkârın ölmesini değil, yaşamasını arzu eder.

Tanrı, size başkalarının davrandığı gibi davranmaz. Size karşı merhamet ve sevgiyle doludur. O şöyle der, "Kötü kişi kendi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB'be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız'a dönsün, bol bol bağışlanır" (İşaya 55 :7). Başkaldırıları-

nızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim. Bana dönün, çünkü sizi fidyeyle kurtardım” (İşaya 44 :22).

Rab der ki, “Çünkü ben kimsenin ölümünden sevinç duymam... Öyleyse günahınızdan dönün de yaşayın” (Hezekiel 18.32). Şeytan, Tanrı'nın bereketli vaatlerini elimizden almaya hazırdır. Her bir ümidi, her bir ışığı sizden uzaklaştırmayı arzular. Ancak bunu yapmasına izin vermemelisiniz. Şeytan'ı dinlemeyin ! O'na şöyle deyin : “Ben yaşayabileyim diye İsa oldü. O beni sever ve ölmemi istemez. Beni seven Göksel bir Babam var. O'nun sevgisine sırt dönüp, bereketlerini boşa harcamama rağmen ben Babama gideceğim. O'na karşı günah işledim. Oğlun olmaya layık değilim. Bana yanında çalışan hizmetçilere davrandığın gibi davran diyeceğim.”

İsa, önce evinden ayrılan ama sonra evine dönmeye karar veren oğlu ve onun babası tarafından nasıl karşılandığını anlatan öyküyü dile getirdi. “Kendisi daha uzaktayken babası onu görmüş, ona acımış, koşup boynuna sarılmış ve onu öpmüş” (Luka 15 :19-20).

İsa'nın anlattığı bu öykü harikadır; ama Göksel Baba'nin sevgisini ve merhametini tam olarak dile getirmeye yeterli değildir. Rab, Yeremya peygamber aracılığıyla konuştu : “Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni ken-dime çektim” (Yeremya 31 :3). Baba, günahkârın yaban ellerde mirasını harcamasına rağmen yine de dönmesini ümit eder. Tanrı'ya dönmeyi arzuladığınızda bilin ki, O sizi çağırmaktadır. Tanrı'nın Ruhu, günahkârı Babanın sevgi dolu yüreğine yaklaştırır.

Kutsal Kitap'in zengin vaatleri önünüzde dururken nasıl şüphe edebilirsiniz ki? Günahlarından dönmek isteyen bir kimsenin İsa'nın huzuruna kabul edilemeyeceğini nasıl düşünebilirsiniz? Böyle düşünceleri bir tarafa bırakın ! Hiçbir şey Göksel Babamız hakkında böyle bir düşünce beslemek kadar bizi yaralayamaz.

Babamız günahattan nefret eder, ama günahkârı sever. O'na inananların kurtulması için Mesih'i gönderdiğinde Kendini feda etti. Onların görkemli krallığında sonsuza dek bereket almalarını ister.

Daha sevecen ve esash ne söylesin? Bize duyduğu sevgiyi daha iyi nasıl dile getirebilir? Yeşaya bölümünde şöyle okuyoruz : “RAB, ‘Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?’ diyor, ‘Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Kadın unutabilir, ama ben seni asla unutmam’” (İşaya 49 :15).

Eğer kuşkunuz ve endişeleriniz varsa gözlerinizi göğe kaldırın. İsa, Tanrı'dan bizim günahlarımızı bağışlamasını istiyor. Tanrı'ya Biricik Oğlu'nu armağan ettiği için şükredin. Dua edin ki, yaşantınız O'nun sizin için ölüme karşılık ödediği bedele layık olsun. Kutsal Ruh bugün sizi davet etmektedir. İsa'ya tüm yüreğinizle gelin ve bereketlerine sahip olun.

O'nun vaatlerini okuyun. Başka hiçbir sözün anlatama-yacağı kadar iyi anlatılan sevgisi hakkında öğrenin. Tanrı'nın sonsuz sevgisi günahkârlar üzerindedir. "Mesih'in kanının aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışına sahibiz" (Efesliler 1 :7).

Tanrı'nın yardımcınız olduğuna iman edin. Sizin yaşa-mınızı Kendi mükemmel hayatı gibi olsun diye değiştirmek ister. Günahlarınızı itiraf edip tövbe ile Tanrı'ya yaklaşın ve O da merhameti ve bağışlamasıyla size yaklaşacaktır.

[45]

Bölüm 7 : Öğrenciliğin Ölçütü

“Bir kimse Mesih’te ise, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur” (2.Korintliler 5 :17).

Bir kimse kalbini Tanrı’ya verdiği yeri ve saati tam olarak anımsamayabilir. Kendisini Mesih’e götüren basamakları görmeyebilir. Ne var ki, bu onun Tanrı’nın çocuğu olmadığı anlamına gelmez. Mesih, Nikodim’e, “Yel dilediği yerde eser; sesini ısıtırsın, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh’tan doğan her adam da böyledir” (Yuhanna 3 :8) dedi.

Rüzgarı göremeyiz ama ne yaptığını görebiliriz. Tanrının Ruh’unu yüreklerimizde çalışırken göremeyiz ama O’nun gücü bize yeni yaşam verir. Bu güç Tanrı’ya benzer olan yeni bir insan yaratır. Her ne kadar Kutsal Ruh’un işini göremez ve ısıtmezsek de, yaptığı işlerin sonuçlarını görebiliriz.

Eğer yüreklerimiz Tanrı’nın Kutsal Ruhu aracılığıyla değiştiyse, bu değişim yaşantımıza yansımaya olacaktır. Kendi başımıza yüreklerimizi ve kişiliğimizi değiştirip, Tanrı’nınki gibi yapmayı başaramayız. Yaptığımız iyi işlerin, işlediğimiz sevapların bizi kurtaracağını düşünmemeliyiz. Tanrı’nın lütfunun yüreklerimizde olup olmadığını yaşantımız gösterecektir. O’nun sevgisi kişiliğimizi, alışkanlıklarımızı ve yaşam tarzımızı değiştirecektir. Çevremizdekiler eski ve yeni kişiliklerimiz arasındaki değişimi fark edeceklerdir.

Ne kötü bir davranış, ne de yapılan iyi bir iş insanın kişiliğini anlamamıza yeterli olmaz. İnsanın kişiliği, her gün söylediği sözlerden ve davranışlarından belli olur.

Tanrı’nın gücü olmaksızın iyi bir davranışta bulunmamız elbette ki olasıdır. İnsanların hakkımızda iyi düşünmesini isteriz. Dostlarımıza iyi gözükme için kötülüklerden kaçınabiliriz. En bencil kişide bile iyi bir taraf bulunabilir. Öyleyse kimin tarafında olduğumuzu nasıl bilebiliriz?

Yüreklerimiz kime aittir? Kimi düşünüyoruz? Kimin hakkında konuşmaya bayılıyoruz? Sevgimiz ve yaptıklarımız kimin içindir? Eğer biz Mesih’e aitsek, düşüncelerimiz de O’na ait olmalıdır. Tüm

[46]

benliğimizle O'na aitiz. O'nun gibi olmayı ve Kutsal Ruh'a sahip olmayı isteriz. O'nun yolunda ilerleyip yaptığımız her şeyde O'nu memnun etmeyi istemeliyiz.

Eğer İsa Mesih'te yeni bir insan olursak, yaşamımız Kutsal Ruh'un meyveleri ile dolar. Bu meyveler; "sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir" (Galatyalılar 5 :22, 23). Mesih'in izleyicileri eskisi gibi davranmayı bir tarafa bırakırlar. Mesih'in izini, imanla takip ederler. O'nun olduğu gibi temiz olup O'nun kişiliğini yansıtırlar.

Mesih'i izleyenler, bir zamanlar nefret ettikleri şeyleri sevmeye başlarlar. Daha önce sevdikleri şeylerden nefret ederler. Gururlu olanlar alçakgönüllülüğü seçerler. Aptallar hikmetli olur. Bir zamanlar içki içenler, içmeyi bırakırlar. Kalbi temiz olmayanların yürekleri temizlenir. Dünyanın modasını izleyenler bu huylarını bir tarafa bırakırlar.

Mesih'e iman edenler, giydikleri şeylerle ilgi çekmeye çalışmazlar. "Gizli olan iç varlığınız, yumuşak ve sakin bir ru-hun solmayan güzelliğiyle sizin süsünüz olsun. Bu, Tanrı'nın önünde çok değerlidir" (1.Petrus 3 :4).

Gerçek tövbe bizi değiştirir. Günahlarımızı itiraf ederiz ve çaldığımız şeyi geri veririz. Tanrı'yı ve insanları severiz, bunları yaptığımızda ölümden yaşama geçtiğimizi bileceğiz.

Mesih'e gelip O'nun affına ve merhametine sahip olduğumuzda yüreklerimiz sevgiyle dolar. Yaptığımız iş zor gelmez ve Tanrı'nın bizden istediklerini yapmaktan zevk alırız. Karanlık olan yol adaletin Işığı ile aydınlanır.

Mesih'in kişiliğinin güzelliği O'nu izleyenlerde görünür. Mesih, Baba'sının arzularını yerine getirmekten zevk almıştı. Tanrı'nın sevgisi Kurtarıcımıza yol gösteren güç oldu. O'nun tüm davranışlarını nazik ve harika kılan da bu sevgiydi.

[47] Sevgi Tanrı'dan gelir. Bizim günahkâr yüreklerimizden gelebilmesine olanak yoktur. Böylesine bir sevgi sadece İsa'nın yaşadığı yüreklerde bulunur. "Biz seviyoruz. Çünkü önce O bizi sevdi" (1.Yuhanna 4 :19). Tanrı'nın merhametiyle yenilenen yürekler sevgiyle yönlendirilir. Sevgi kişiliğimizi değiştirir, duygularımıza hükmeder ve arzularımızı denetler. İçimizdeki nefreti söküp atar, bizi nazik ve yumuşak huylu kılar. Yüreklerimizdeki Tanrı sevgisi yaşantımızı tatlandırır ve çevremizdeki insanlar üzerinde iyi bir etki yaratır.

Tanrı'nın çocukları iki hatalı düşünceden sakınmalıdırlar. Özellikle Tanrı'ya güvenmeyi yeni öğrenen kimseler buna çok dikkat etmelidirler. Birincisi daha önce açıkladığımız gibi yaptığımız şeylerle Tanrı'ya ulaşabilmeyi umma hatasına düşmektir. Yasaya kendi gücümüzle uymaya çalışarak kutsal olmak olanaksızdır. Mesih'siz yaptığımız her şey bencillik ve günahla bozulacaktır. Sadece Mesih'in lütfuna iman ederek kutsal kılınabiliriz.

İkinci hata da aynı ölçüde tehlikelidir. Bazı kimseler, Mesih'e iman ederlerse Tanrı'nın Yasasına itaat etmenin gerekli olmayacağını düşünürler. Tanrı'nın lütfu sadece iman yoluyla elde edilebileğine göre, iyi işlerin önemli olmadığını sanırlar. Kurtuluşları ile yaptıkları şeylerin herhangi bir ilgisi olmadığını inanırlar.

Kutsal Kitap itaat etmenin, söyleneni yapmaktan öte bir şey olduğunu öğretir. İtaat sevginin bir meyvesidir. Tanrı'nın Yasası kişiliğini yansıtır. Sevgi bu yasanın odak noktasıdır. Tanrı'nın göklerdeki ve yeryüzündeki Krallığı, sevgi yasası üzerine temellendirilmiştir.

Eğer biz O'nun gibi olursak, bu Yasa yaşamlarımızda uygulanabilir mi? Bu sevgi kalplerimizdeyse ve biz Yaradan'ın istediği şekilde davranırsak Tanrı vaadini yerine getirir; "Yasalarımı onların zihnine işleyeceğim. Bunları yürekleri üzerine yazacağım" (İbraniler 8:10).

Eğer Yasa yüreklerimize yazılıysa, yaşantımızı da şekillendirmez mi? İtaat sevginin gerçek bir işaretidir. Aynı zamanda bizim Tanrı'nın izleyicileri olduğumuzu gösterir. Kutsal Kitap, "Tanrı'yı sevmek, O'nun buyruklarını yerine getirmektir." "O'nu tanıyorum deyip de O'nun buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır ve kendisinde gerçek sevgi yoktur" der (1. Yuhanna 5:3; 2:4). İman, Yasaya itaat etmememiz için bir özür olamaz. Sadece imanla Mesih'in lütfunu paylaşırız. Ve bu lütuf, O'nun Yasasına itaat etmemizi sağlar.

Kurtuluşumuza Tanrı'nın Yasasına itaat etmekle sahip olamayız. Kurtuluş Tanrı'nın armağanıdır ve biz bunu imanla elde edebiliriz. Ama itaat imanın meyvesidir. "Mesih'in günahları kaldırmak için ortaya çıktığını ve kendisinde günah olmadığını bilirsiniz. Mesih'te yaşayan, günah işlemez. Günah işleyen, O'nu ne görmüş, ne de tanımıştır" (1. Yuhanna 3:5, 6). İşte bu gerçek bir denemedir.

Mesih'te yaşadığımızda, O'nun sevgisi de bizde yaşar. Düşüncelerimiz ve duygularımız O'nun tarafından denetlenir. Davranışlarımız, Tanrı'nın bizden yapmamızı istediği şeyleri gösteren Yasa'ya

uyar. “Yavrularım, kimse sizi aldatmasın. Mesih doğru olduğu gibi, doğru olanı yapan da doğru kişidir” (1.Yuhanna 3 :7). Tanrı'nın İsrail halkına verdiği Kutsal Yasa bize neyin doğru olduğunu açıklamaktadır.

Tanrı'ya itaat etmemize gerek olmadığını öğreten iman, gerçek bir iman değildir. Doğru olmayan bir öğretilerdir. “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz” (Efesliler 2 :8). “Bunun gibi, tek başına eylemsiz iman da ölüdür” (Yakup 2 :17). İsa dünyaya gelmeden önce kendisi hakkında şöyle söyledi : “Ey Tanrım, istemini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derinliğindedir” (Mezmun 40 :8).

İsa göklere dönmeden önce, dünyada bulunduğu sırada şöyle dedi : “Benim de Babamın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi...” (Yuhanna 15 :10). Kutsal Kitap der ki, “O'nun buyruklarını yerine getirirsek, o zaman O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz.” “Tanrı'da yaşıyorum diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir” (1.Yuhanna 2 :3, 6). “Mesih de kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza elem çekerek size örnek oldu” (1.Petrus 2 :21).

[49] Sonsuz Yaşama sahip olma yolu her zaman aynıdır. Adem ve Havva günah işlemeden önce de aynıydı. Sonsuz Yaşama, Tanrı'nın Yasasına; mükemmel doğruluğa tümüyle uymakla kavuşabiliriz.

Sonsuz Yaşama başka bir yolla kavuşulamaz, zira tüm yaradılışın mutluluğu tehlikeye girer. Günah sonsuza kadar sürer. Acılar ve mutsuzluklar asla bitmez

Günah işlemeden önce Adem, Tanrı'nın Yasasına itaat etme yoluyla doğru bir karakter geliştirebilirdi. Ancak Adem bunu başaramadı. Onun günahı yüzünden hepimiz günahkar olduk. Günahkar olduğumuz için de Tanrı'nın Yasasına itaat etmeye çalışarak doğruluğa kavuşamayız. Kendimizde bize yardım edebilecek bir erdem ne yazık ki bulunmamaktadır.

Mesih bize bir kurtuluş yolu hazırladı. Yeryüzünde bizim karşılaştığımız denemelerle karşı karşıya kaldıysa da günahsız bir yaşam sürdü. İsa bizim için öldü ve günahlarımızı kendi üzerine yükledi. Şimdi de bize kendi doğruluğunu vermek istiyor.

Günahkâr benliğimizi O'na verip O'nu Kurtarıcımız olabilebiliriz. O zaman Mesih sayesinde doğru sayılabiliriz. Mesih m karakteri bizimkinin yerini alır. Tanrı tarafından sanki hiç günah işlememiş gibi kabul ediliriz.

Tüm bunların yanı sıra, Mesih yüreklerimizi de değiştirir. imanımız sayesinde kalplerimizde yaşar. Kendimizi gün be gün, imanla O'na vermeliyiz. Bunu yaptığımız sürece O'nda yaşamız ve biz de O'nu memnun eden yapıyoruz. Ondan sonra diyebiliriz ki, “Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı beni seven ve uğruma kendini feda eden Tanrı Oğlunu imanla sürdürüyorum” (Galatyalılar 2 :20).

İsa öğrencilerine, “Çünkü konuşacak olan siz olmaya- WaZIZİO 2mTrMUh,UKİZİn aracılıyla konuşacaktır” deri? O'nun . Çalışırken biz Tanrı'ya itaat ederiz Onun iyi işerim yapıyoruz. Yaşantılarımız doğruluğun bir ürünü olan itaatkârlığı yansıtır.

Kendimizle övünmemiz veya gurur duymamız için hiçbir nedenimiz yoktur. Ümidimiz Mesih'in doğruluğudur Ümidimiz Mesih'in doğruluğudur Ümidimiz kutsal Ruh'un bizde ve bizim aracılığıyla yaptığı işlerde saklıdır.

[50]

İmanın gerçek anlamını kavramamız gerekmektedir. Zaten gerçek olduğunu bildiğimiz bir şeye inanmakla imanımızı göstermeyiz. Tanrı'nın yaşadığını biliriz. O'nun gücüne inanırız. O'nun sözünün gerçek olduğunu biliriz. Şeytan ve onun yandaşı diğer kötü ruhlar da bunları bilir ve inanırlar. Kutsal Kitap bize şunu söyler : “Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar” (Yakup 2 :19). Ancak bu iman değildir.

Tanrı'nın Sözü'ne inanıp bizden istediğini yaptığımızda, imanımız var demektir. O'na yüreklerimizi açtığımızda ve O'nu sevdiğimizde imanımızı göstermiş oluruz. İman, sevgi ile çalışır. Bizi temizler ve O'nun gibi olmamızı sağlar.

Eğer yüreklerimiz Tanrı tarafından yenilenmemişse, Yasaya itaat edemeyiz. Ama yenilenmiş yüreklerimiz Kutsal Yasayı sever. Davut Peygamber şöyle dedi : “Ne kadar severim Yasayı ! Derin derin düşünürüm üzerinde bütün gün” (Mez- mur 119 :97). Yasanın doğruluğu, “İsa'ya ait olarak” (Romalıları 8 :1) yaşadığımızda bizi tamamlar.

Bazıları Tanrı'nın günahları affettiğini bilir ve O'nun çocuğu olmayı gerçekten çok arzular. Ancak kişiliklerinin mükemmel olmadığını ve hayatlarının hatalarla dolu olduğunu da fark ederler. Kutsal Ruh'un yüreklerini yenileyebileceğinden şüphe ederler.

Bu gibi kimselere şunu söylemek isterim : “Ümidinizi asla kaybetmeyin. Hatalarımız yüzünden sık sık başımızı eğip İsa'nın huzuruna ağlayarak gelmemiz gerekecektir. Ancak bu yüzden ümidimizi

yitirip vazgeçmemiz gerekmez. Düşmanımız üstünlük sağlasa bile, Tanrı bize asla sırtını çevirmez. Bizi asla yalnız bırakmaz.”

Mesih, Tanrı'nın sağındadır. Babasından bizi affetmesini ister. İsa'nın öğrencilerinden Yuhanna şöyle yazdı : “Yavrularım, bunları size, günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama birimiz günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur” (1.Yuhanna 2:1).

[51] Mesih'in şu sözlerini asla unutmamalıyız : “Baba'nın kendisi sizi seviyor” (Yuhanna 16:27). Bizim, Kendisine geri dönmemizi ister. Kendi paklığının ve kutsallığının bizde yansımalarını ister. Eğer kendimizi O'na verirsek, bizde başladığı iyi işleri tekrar geri gelinceye dek sürdürecektir.

Büyük bir istek ile dua etmeliyiz. İmanımızı kuvvetlendirmeliyiz. Kendi gücümüze olan inancımızı yitirdikçe, bizi Kurtaranın kudretine daha da çok güvenmeliyiz. Hayatlarımıza ışık olan Mesih'e hamtlar edelim.

Mesih'e yaklaştıkça yaşamımızdaki hataları daha çok fark edeceğiz. Günahkâr benliğimizi kusursuz Kurtarıcımızla karşılaştırdıkça, bu hataları tüm açıklığıyla görmeye başlayacağız. Şeytan üzerimizdeki etkisini yitirmeye başladıkça, Tanrı'nın yaşam veren Ruhunun bizi yönlendirdiğini bileceğiz.

Eğer günahkâr olduğumuzu bilmezsek, İsa'ya derin bir sevgi besleyemeyiz. Eğer Mesih'in lütfuyla değiştiysek, Kurtarıcımızın kutsal kişiliğine hayranlık duyacağız. Eğer kendi günahkârlığımızı görmezsek, Mesih'in mükemmelliğini ve güzelliğini asla göremeyiz.

Kendimizde beğenilecek daha az şey buldukça, Mesih'in kusursuz kusursuzluğunu ve güzelliğini daha çok keşfedeceğiz. Ne denli günahkâr olduğumuzu görünce, affedebilecek güce sahip olan Mesih'e döneriz. Ve o zaman Mesih bize yardım edebilmek için güçle gelecektir.

[52] İhtiyacımızı hissetmek bizi Kurtarıcımıza ve Tanrı'nın Sözü ne döndürecektir. O'nun harika karakterini gördükçe biz de O'nun gibi olmaya başlayacağız.

Bölüm 8 : Mesih'te Büyümek

Tanrı'nın çocuğu olduğumuzda karakterimiz de değişir. Kutsal Kitap bu değişime “yeniden doğuş” adını verir. Çiftçi tarafından ekilen iyi tohumun büyümesi olarak da açıklanmıştır. Mesih'i sevmeyi yeni öğrenenler “yeni doğmuş bebek gibidirler” (1.Petrus 2 :2). Onlar Mesih'te büyüyeceklerdir. Tarlaya ekilmiş iyi tohum gibi büyüyecek ve meyve vereceklerdir.

İşaya Peygamber Tanrı'nın çocukları hakkında şöyle der : “RAB'bin görkemini yansıtmak için, onlara 'RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları' densin” (İşaya 61 :3). Tanrı doğadan birçok örnek vererek kendisiyle ilgili gerçekleri anlamamızı sağlar.

İnsanlar ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar, yaşayan bir şey yaratamazlar. İnsan en küçük bitkiye ya da hayvana hayat veremez. Bitkiler ve hayvanlar sadece Tanrı'nın verdiği hayat sayesinde yaşarlar. Aynı şekilde, Tanrı insanların ruhsal yaşamını da yaratmıştır. Bir kimse “yeniden doğmalıdır” (Yuhanna 3 :3). Mesih'in verdiği hayatı yeniden doğmadıkça elde edemeyiz.

Tanrı, çiçeklerin açmasını ve bu çiçeklerden meyvelerin oluşmasını sağlar. O'nun gücü sayesinde meyvelerin içinde tohumlar oluşur. “Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir” (Markos 4 :28).

Hoşya Peygamber İsrail halkına, “buğday gibi gelişecek, asma gibi serpilecekler” (Hoşya 14 :5-7) dedi. İsa bize şunu der : “Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın !” (Luka 12 :27). Bitkiler sadece Tanrı'nın verdiği ile büyürler. Çalışmak zorunda değildirler ve yarınları için endişe etmeleri gerekmez. Bir çocuk kendi başına büyüemez. Bizler de, ruhsal hayatımızda endişe ederek ya da çabalayarak büyüyemeyiz.

Bitkiler ve çocuklar ihtiyaç duydukları havayı, güneş ışığını ve yiyeceği alarak büyürler. Doğanın bu bereketleri bitkilere ve hayvanlara verildiği gibi, Mesih de kendisine güvenenlere gerekenleri verecektir.

[53]

Mesih, doğanın bereketleri ile birçok kez karşılaştırılmıştır. O, ‘sonsuz ışık’tır (İşaya 60 :19). O, ‘güneş ve kalkandır’ (Mezmur 84 :11). O, ‘kuraklıktaki yağmur’ (Hoşeya 14 :5), toprağı sulayan bereketli yağmurlar’ (Mezmur 72 :6) gibidir. O, yaşam suyudur. ‘Gökten inen ve dünyaya yaşam veren Tanrı’nın ekmeğidir’ (Yuhanna 6 :33).

Tanrı dünyaya harika bir armağan olarak Kendi Oğlunu verdi. Bu eşsiz armağan, yeryüzünü merhamet havası ile doldurdu. Bu, ciğerlerimize çektiğimiz hava kadar gerçektir Mesih’in hayat veren bu lütfunu kabul edecek olursak, İsa Mesih’te büyüyeceğiz.

Çiçek yüzünü güneş ışığına çevirir. Bu ışık çiçeğe güzel- lıgını ye kusursuzluğunu verir. Biz de Doğruluk Güneşi olan Mesih e dönmeliyiz. Göklerin Işığı üzerimizde parlayacak ve kişiliklerimiz O’ nunki gibi olmaya başlayacaktır.

İsa bize şunu öğretir : “Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz bensiz hiçbir şey yapamazsınız” (Yuhanna 15 :4-5). Dallar büyümek için nasıl asmaya gereksinim duyarlarsa, biz de kutsal bir yaşam sürmek için Mesih’e gereksinim duyarız. O’ nsuz bir hayatımız olamaz. O’ nsuz, kutsallıkta ve lütufta büyümek, günahtan uzaklaşmak için gücümüz olmaz. O’ nda yaşadığımızda büyür, meyve verebiliriz. Nehir kıyısına dikilmiş bir ağaç gibi oluruz.

Bazıları için bir bölümünü tek başlarına yapmaları gerektiğini düşünürler. Günahlarının bağıışı için Mesih’e güvenirler sonra da kendi güçleri ile doğru bir hayat yaşamaya çalışırlar. Tabii ki başarılı olamazlar. İsa, “Bensiz hiçbir şey yapamazsınız” der.

Lütufta, sevinçte büyümemiz Mesih’teki yaşantımıza bağlıdır. Gün be gün O’ nunla hayatımızı paylaşarak lütufta buyuruz. O imanımızı yarattığı gibi, onu mükemmelleştirir de.

[54]

Mesih ilk ve son olmalıdır. O hayatımızın başlangıcında, sonunda ve attığımız her adımda bizimledir. Davut Peygamber, “Sürekli RAB’be bakarım, Hiç sarsılmam, o benim sağımda durduğu için” diye yazmıştır (Mezmur 16 :8).

‘Mesih’te nasıl yaşamalıyım’ diye soruyor musunuz? Mesih’te, O’ na ilk geldiğiniz anki gibi yaşayın. “O halde Rab Mesih İsa’yı nasıl kabul ettinizse, öylece O’ nda yaşayın” (Koloseliler 2 :6). “Benim doğru adamım, imanla yaşayacaktır” (İbraniler 10 :38). Tamamıyla

Tanrı'ya ait olmak ve O'na hizmet etmek üzere geldiniz. Mesih'i Kurtarıcımız olarak kabul ettiniz. Kendi başınıza günahlarınızdan kurtulup yüreğinizi değiştiremediniz. Kendinizi Tanrı'ya vererek, Mesih'in sayesinde O'nun her şeyi sizin için yaptığına inandınız.

İman sayesinde Mesih'e ait oldunuz. İmanla, vererek ve alarak O'nda büyümelisiniz. Kalbinizi, aklınızı, işinizi, her şeyinizi Ona verin. Sizden istediği her şeyi yaparak O'na itaat edin. Yüceltilmiş olan Mesih'i kalbinizde yaşaması için çağırın. O'nu, sonsuza dek güç kaynağınız, doğruluğunuz ve yardımcınız olarak kabullenin. O size itaat etme gücü verecektir.

Sabahleyin ilk işiniz kendinizi tümüyle Tanrı'ya adanmak olsun. Şöyle dua edin : “Ya Rab, tamamıyla senin olmak istiyorum. Tüm planlarımı senin önüne getiririm. Bugün beni hizmetinde kullan. Benimle ol ve her işimin senin dileğin doğ-rultusunda gerçekleşmesini sağla.”

Her sabah o gün için kendinizi Tanrı'ya adayın. Planlarınızı O'nunla paylaşın. Bu planlar O'nun isteğiyle gerçekleştirin, değilse bir tarafa bırakın. Böylelikle gün be gün yaşamınızı Tanrı'nın ellerine teslim etmiş olursunuz. Hayatınız gün geçtikçe Mesih'inki gibi olmaya başlayacaktır.

Mesih'teki bir yaşam gayet dinlendiricidir. Barış ve güven dolu bir hayattır. Ümidiniz kendinizde değil, Mesih'tedir. Zayıflıklarınız O'nun gücü ile birleşir. Anlama kıtlığınız O'nun öğretisi ile zenginleşir. Kendinize bakmaktan, duygularınızı düşünmekten vazgeçmelisiniz. O'nun sevgisini ve mükemmel kişiliğinin güzelliğini düşünmelisiniz.

Mesih'in kendisini nasıl alçaltıp başkaları için nasıl yaşadığını düşünün. O'nun paklığını, kutsallığını ve harika sevgisini aklınızdan çıkarmayın. O'nun yolundan giderseniz O'nun gibi olmak üzere değişirsiniz. O'nu sevip, güvendiğinizde O'nun gibi olacaksınız.

İsa, “Bende kalın” dedi. Bu, O'nda dinlenmek ve O'na dayanmak anlamına gelir. Bizi davet ediyor : “Bana gelin... ve ben size huzur veririm” (Matta 11 :28). Davut Peygamber aynı konuda yazmıştır : “RAB'bin önünde sakin dur, sabırla bekle” (Mezmunur 37 :7). İşıya, 30. bölüm 15. ayette Tanrı'nın davetini dile getirmiştir : “Bana dönüp huzur bulun, kurtulursunuz. Kaygılanmayın, bana güvenin, güçlü olursunuz...”

[55]

Tanrı'nın bahsettiği huzur, tüm işleri bir tarafa bırakmamız anlamına gelmez. Kurtarıcımızın vaat ettiği huzur, işe çağrı ile aynıdır. "Boyunduruğumu takının... böylece canlarınız huzur bulur" (Matta 11 :29). Mesih'te en çok huzur bulan, O'nun için en çok çalışan olacaktır.

Şeytan dünyasal zevkleri, üzüntü ve endişeleri, düşüncelerimizi Tanrı dan uzaklaştırmak için kullanır. Başkalarının ve bizim hatalarımızı, zayıflıklarımızı kullanarak aklımızı çelmeye çalışır. Şeytan'ın aklımızı bu tür düşüncelerle çelmesine izin vermemeliyiz. Şeytan, Tanrı için yaşamayı arzulayan birçoklarını kendi hataları hakkında düşünmeye yöneltir. Böylece onlar Mesih ten ayrı düşmüş ve Şeytan'a zafer kazandırmışlardır.

Kurtuluşa layık olmadığımız düşünce ve endişelerini yaşamımızın odak noktası yapmamalıyız. Kendimizi düşündüğümüz takdirde Tanrı'dan uzaklaşırız. Bunun yerine, kendimizi Tanrı'ya vermeli ve Mesih hakkında düşünüp konuşmalıyız.

Korkularımızı bir tarafa bırakıp Tanrı'ya inanmalıyız. Elçi Pavlus'un sözlerini tekrarlamalıyız : "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruma kendini feda eden Tanrı Oğluna imanla sürdürüyorum" (Galatyalılar 2 :20).

[56] Tanrı kendisinde dinlenmemizi ister. O'na teslim ettiklerimizi korur. Eğer kendimizi O'nun ellerine bırakırsak, O'nun sevgisi aracılığıyla benliğimizle olan savaşımlardan galip çıkarız.

Mesih insan bedenini aldığı anda, insanlarla arasında bir sevgi bağı kurdu. Bu bağ, sadece bizim yapacağımız seçim ile bozulabilir. Şeytan her zaman Mesih'le olan bu bağımızı bozmamız için çabalar. Dikkatli olmalıyız ve başka bir efendi seçmemize neden olabilecek hiçbir şey yapmamamız için dua etmeliyiz. Bunu yapmada daima özgürüz.

Gözlerimizi Mesih'ten ayırmayalım, O bizi asla bırakmayacaktır. İsa'ya baktığımız sürece güvencedeyiz. Hiçbir şey bizi O'nun ellerinden alamaz. Her zaman O'na bakmalıyız, çünkü "O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz" (2. Korintliler 3 :18).

İlk öğrenciler gözlerini Mesih'ten ayırmadıkları sürece O'nun gibi oldular. O'nun sözlerini işittiklerinde, O'na ihtiyaç duydular. O'nu arayıp buldular ve O'nu takip ettiler. Kırdaki kentte O'nunla birlikteydiler. Birlikte masaya oturdular, birlikte dua ettiler. O'nun

öğrencileriydiler ve her gün kutsal gerçek hakkında verdiği dersleri dinlediler. Hizmetkârların efendilerine baktıkları gibi görevlerini öğrenmek üzere O'na baktılar.

Mesih'in öğrencileri 'bizim gibi ihtirasları olan' insanlardı (Yakup 5 :17). Günahla aynı savaşı verdiler. Kutsal hayatı yaşamak için aynı lütfâ ihtiyaçları vardı.

Çok sevilen elçi Yuhanna Mesih'e en çok benzeyendi. Ancak doğal olarak sevilen bir kişiliği yoktu. Önceleri gözü pekti ve onur düşkünüydü. Pek fazla düşünmeden aceleyle hareket eder ve kolayca öfkelenirdi. Kutsal Olan'ın karakterine baktığında hatalarım gördü ve kendisini aciz hissetti.

Yuhanna, İsa'nın gücünü şefkatini ve sevgisini gördü. İsa'nın Kral olmasına rağmen alçakgönüllü olduğunu fark etti. Gün geçtikçe Efendisine daha çok sevgi besleyip kendini inkar etti. Huysuzluğunu Mesih'in gücüne teslim etti ve Kutsal Ruh onun yüreğini değiştirdi. Mesih'in sevgisindeki güç, Yuhanna'da yeni bir karakter yarattı. [57]

Mesih'le birleştiğimizde değişime uğrayacağımızdan emin oluruz. Mesih bizde yaşadığında tüm doğamız değişir. O'nun Ruh'u, sevgisi yüreklerimizi alçakgönüllü kılar, düşüncelerimizi değiştirir ve Tanrı'ya olan arzumuzu arttırır.

İsa göklere döndükten sonra bile izleyicileri O'nun varlığını, sevgisini ve nurunu hissetmeye devam ettiler. Kurtarıcı İsa onlarla birlikte yürüdü, konuştu ve dua etti. Ümit ve huzur verici sözler söyledi. Barış mesajı dudaklarından dökülürken göklere alındı. Meleklerle dolu bulutlar O'nu karşıladığında şunu dedi : "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Matta 28 :20).

İsa, insan bedeninde göklere alındı. Öğrencileri Kurtarıcıları ve Arkadaşları olan Mesih'in Tanrı'nın huzurunda olduğunu biliyorlardı. İsa onları seviyordu ve hâlâ onlarla birlikteydi. Tanrı'ya delinmiş ellerini ve ayaklarını gösteriyordu. Kurtardığı kişiler için ödediği bedeli Babasına hatırlatıyordu. Öğrencileri, İsa'nın kendileri için bir yer hazırlamak üzere göklere gittiğini biliyorlardı. O'nun tekrar gelip kendilerini alacağını biliyorlardı.

İsa göğe yükseldikten sonra öğrencileri bir araya geldiler İsa'nın adında Baba'ya dua etmek için sabırsızlanıyorlardı. Başlarını eğip İsa'nın vaatlerini tekrarlayarak dua ettiler. "Benim adıyla Baba'dan ne dilerseniz, onu size verecektir.

Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. Dieyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tamamlansın” (Yuhanna 16 :23-24).

İmanla Tanrı’ya unlaştılar; çünkü “Ölmüş, üstelik dirimiş olan Mesih İsa, Tanrı’nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir” (Romalılar 8 :34).

Pentikost gününde Teselli Edici onlara geldi. Mesih Kutsal Ruh un onlarla birlikte olacağına dair söz vermişti : “...benim gidişim yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez Ama gidersem, O’nu size gönderirim” (Yuhanna 16 :7).

[58] Mesih, Kutsal Ruh aracılığıyla çocuklarının yüreklerinde daima yaşayacaktır. Onlarla birlikte olduğundan daha da yakın olacaktır. Mesih’i yüreklerinde taşıyan kişiler O’nun sevgisini, ışığını, kudretini yansıtacaklardır. Öğrencilerini gören- ler “şaştılar ve onların İsa’yla birlikte bulduklarını fark ettiler” (Elçilerin İşleri 4 :13).

Mesih, öğrencileri için yaptıklarının tümünü bugün de çocukları için yapmak istemektedir. Öğrencileri çevresine toplandığında, İsa ettiği son duada şöyle dedi : “Yalnız onlar için değil, onların sözümü bana iman edenler için de istekte bulunuyorum” (Yuhanna 17 :20).

İsa bizim için dua etti ve Babasıyla bir olduğu gibi bizlerin de kendisi ile bir olmamızı istedi. Ne harika bir şey bu ! Kurtarıcının kendisi şöyle söyledi; “Oğul, ...kendiliğinden bir şey yapamaz” (Yuhanna 5 :19). “...bende yaşayan Baba kendi işlerini yapıyor” (Yuhanna 14 :10).

[59] Eğer İsa yüreklerimizde yaşıyorsa, bizim “kendisini hoşnut eden şeyi hem istememiz hem de yapmamız” (Filipililer 2 :13) için bizde etkin olacaktır. O, bu konuda bize yardımcı olacaktır. O’nun gibi çalışmalı ve Kutsal Ruh’unun bizde işlediğini göstermeliyiz. O’nu sevdiğimiz ve O’nda yaşadığımız zaman, “bedenin başı olan Mesih’e doğru her yönden büyüyeceğiz” (Efesliler 4 :15).

Bölüm 9 : Vererek Yaşamak

Evrenin tüm ışığı, yaşamı ve sevinci Tanrı'dan gelmektedir. O'nun bereketleri tıpkı güneşten saçılan ışınlar gibidir. Kaynak-tan fişkıran sular gibi, bereketleri tüm yaratıklarına akar. Tanrı'nın yaşamı insanların yüreklerinde olduğu sürece, sevgisi ve bereketleri onlardan diğerlerine de akacaktır.

Kurtarıcımızın sevinci düşenleri kurtarmaktır. Kendisini kurtarmaya çabalamaktansa çarmıhta utancı yaşadı ve orada öldü. Melekler bizim mutluluğumuz için çabalarlar. Bu onlara sevinç verir. Bencil kimseler hastalara, yoksullara ve günahkârlara yardımcı olmak üzere kendilerini alçaltmak istemezler. Bu, günahsız meleklerin işidir. Mesih'in bencil olmayan sevgisi gökleri doldurur ve orada olanlara mutluluk verir. Mesih'in izleyicileri bu sevgiye sahip olacaklardır ve yaptıkları her işte onlara yol gösterecektir.

Mesih'in sevgisinin yüreklerimizdeki iyi etkisi gizli kalmaz. Karşılaştığımız herkes O'nun kutsal gücünü hissedecektir. Yüreklerimizdeki Mesih'in Ruhu, çölde akan pınar gibidir. Ondan içen herkese yeni yaşam vermek üzere akmaktadır.

İsa'ya duyduğumuz sevgi, O'nun herkese bereket vermek için çalıştığı gibi bizi de çalışmaya yöneltecektir. O'nun sevgisi nazik ve sevecen olmamızı sağlar. Böylece, O'nun yardımcıları olarak, bize verilmiş olan bereketleri başkalarına iletebiliriz.

Kurtarıcının bu dünyadaki yaşamı hiç de kolay değildi. Kaybolmuş olanları kurtarmaya çalışmaktan hiç yorulmadı. Doğumundan ölümüne kadar bencil olmayan özverili bir hayat sürdü. Yoğun işlerden ve uzun yolculuklardan kaçınmadı, nsanoğlu nun, "Hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları uğruna fidyeye olarak vermeye" geldiğini söyledi (Matta 20 :28). Yaşamının amacı buydu. Bunun dışında kalanlar fazla önemli değildi. Tanrı'nın isteğini yerine getirmek ve Tanrı'nın işini sonuca ulaştırmak O'nun için yemek içmekten farksızdı. Yaptığı işlerde benliğinin izi yoktu.

Eğer Mesih'in lütfunu kabul edersek, biz de başkalarına yardım etmek isteriz. Mesih'in uğruna öldüğü insanların lütuf armağanına

[60]

kavuşmaları için her şeyi vermeye razı oluruz. Dünyayı daha iyi bir duruma getirebilmek için yaşamlarımızda elimizden gelen her şeyi yaparız. Gerçekten Tanrı'yı seven bir kişide bu istek olacaktır.

Mesih'e gelir gelmez O'nu başkalarıyla paylaşmak için istek duyarız. İsa'yla olan değerli dostluğumuzun herkes tarafından bilinmesini arzularız. Bizi kurtaran ve temiz kılan gerçek, kalplerimizde saklı kalmaz. Mesih'in doğruluğunu kuşanmışken insanlara O'ndan bahsetmekten vazgeçemeyiz. O'nun Ruh'unun sevinciyle dolduğumuz zaman bunu paylaşmak isteriz. Anlatacak harika bir şeyimiz vardır; çünkü Rab- bin iyi olduğunu biliriz.

İsa, Filipus'u öğrencilerinden biri olmak için çağırdığında Filipus koşarak arkadaşını getirip İsa'yı görmesini istedi. Kurtarıcıyı bulduğumuzda biz de Filipus gibi olacağız. Başkalarını Mesih'le tanıştırmak ve O'nun güzelliğini göstermek için davet edeceğiz. Onlara cennetin sevincinden söz edeceğiz. İsa'nın attığı adımlarda yürümek için arzu duyacağız. Etrafımızdakilerin, "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu"nu (Yuhanna 1 :29) tanımalarını isteyeceğiz.

Başkaları için bereket olmaya çalıştığımızda biz de bereket alacağız. Tanrı, kendi iyiliğimiz için, bizim kurtuluş planında görev almamızı istiyor. Bize, O'na benzeyebilme hakkı veriyor. İşte o zaman O'nun yardımcıları olarak aldığımız bereketleri diğerlerine aktarabileceğiz. O'nunla birlikte çalışmak, Tanrı'nın bize verebileceği en büyük sevinç ve en büyük onurdur. Bu sevgi işinde çalışanlar, Yaradan'a en çok yaklaşanlardır.

[61] Tanrı, sevgi ve ümit mesajı vermek üzere göklerdeki meleklerini görevlendirebilirdi. Başka yolları kullanabilirdi, ama sonsuz sevgisi ile bizleri yardımcıları olarak seçti. Mesih ve meleklerle birlikte çalışabilir ve onların bereketleriyle coşkularını paylaşabiliriz. Bencil olma duygusundan uzak olan bu işler aracılığıyla sevinebiliriz.

O'nunla acı çektiğimizde Mesih'in merhametine erişiriz. Başkalarına her yardım edişimizde, O'nun işini yapmaya daha istekli olur ve Kurtarıcımıza daha da yakınlaşırız. "O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğunuz halde sizin uğrunuzda yoksul oldu" (2.Korintliler 8 :9). Uğrunda yaratıldığımız ışığı yaptığımızda, hayat gerçekten daha çok bereketle dolar.

Mesih için çalıştığımızda ve insanların O'nu tanımasına yardımcı olduğumuzda, Mesih'i daha da iyi tanımak arzusu duyacağız.

Doğruluğa açlık duyup, Tanrı'dan yardım dileyebiliriz. Kurtuluş hakkında öğrendikçe, imanımız daha da güçlenecek Sorunlar ve zorluklar Kutsal Kitabımızı daha çok okuyup dua etmemize yol açacaktır. Lütüfta ve Mesih'i anlamada olgunlaşacak ve O'nun işini daha iyi yapabilecek duruma geleceğiz.

Başkalarına bencil olmadan yaptığımız işler, bize Mesih'inkine benzer huzur ve mutluluk sağlayan bir kişilik kazandıracaktır. İçimizde daha da çok yardım etmek için arzu uyandıracaktır. Hayatlarımızda bencilliğe ve tembelliğe yer kalmayacaktır.

Eğer Mesih'ten gelen lütfu kullanacak olursak, Tanrı'nın hizmetinde güçleniriz. İmanımız kuvvetlenir ve eskisinden daha büyük güçle dua ederiz. Gerçeği tüm açıklığı ile görebiliriz. Tanrı'nın Ruhü yüreklerimizde çalışır ve biz O'nun kutsal dokunuşuna yanıt veririz. Başkalarının iyiliği için fedakar bir şekilde kendilerini adayanlar, Tanrı'nın kurtuluş tasarısı için çabalyor demektir.

Lütüfta ilerlemenin tek yolu, Mesih'in bizden istediğini yapmaktan geçer. Başkalarına elimizden geldiğince yardım etmeliyiz. Bu ruhsal bir idmandır. Bedenlerini çalıştıranlar kuvvetlenirler. Eğer imanlı yaşamımızı kuvvetlendirmek istiyorsak, çalışmamız gerekmektedir. Eğer Tanrı'dan bereketler alıyor ve hiçbir şey yapmıyorsak, iman hayatımız sağlıklı ve kuvvetli olamaz. [62]

Vermeden almak, çalışmadan sadece yemekle yaşamaya benzer. Ellerini ayaklarını kullanmayan kimse çok geçmeden hareket gücünü yitirmeye başlar. Tanrı'nın kendisine verdiği güçleri kullanmayan bir imanlı da Mesih'te büyümez. Sahip olduğu gücü bile kaybeder.

Mesih, insanları kurtarmak için kilisesini kullanır. Kilisenin görevi, İsa'nın müjdesini ve sevgisini dünyaya yaymaktır. Bunu yapmak tüm imanlıların görevidir. Herkes yapabildiğince bu görevi yerine getirmelidir. Tanrı'nın sevgisi bize gösterildiği için, O'nu tanımayanlara bunu aktarmak bizim sorumluluğumuzdadır. Tanrı bize ışık verdi ama bu ışık sadece bizim için değildir. Bize düşen görev, bu ışığı diğerlerine de yansıtmaktır.

Tanrı'nın izleyicileri görevlerinin bilincinde olsalardı bugün diğer ülkelerde İsa'nın müjdesini aktaran bir kişi yerine bin kişi olurdu. Eğer oralara gidemiyorsak, bu iş için dua edebilir veya maddi yardımda bulunarak sevgimizi gösterebiliriz. Hıristiyan ülkelerde bile yapılacak bir sürü iş var.

Mesih için yapılacak işlerin hepsi uzak ülkelerde yapılmamaktadır. Görevimiz belki de bulunduğumuz yerdedir. Evde, kilisede, mahallemizde Mesih için çalışabiliriz. İşyerinde, arkadaşlarımız arasında Mesih'i paylaşabiliriz.

Kurtarıcımız, yeryüzündeki hayatının büyük bir bölümünü Nasıra'daki marangoz dükkanında çalışarak geçirdi. O, kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu bilmeyen komşuları arasında yürürken, onlarla konuşurken melekler O'nunla birlikteydi. İsa hastaları iyileştirirken de, marangoz dükkanında çalışırken de Baba'sının işini imanla yapmaktaydı. Celile gölünün dalgalarını dindirmek kadar marangozluk yapmak da O'nun işiydi. Bizler de üzerimize düşenleri yaparken, İsa'yla birlikte çalışabiliriz. Nerede olursak olalım, İsa'yla birlikte yürüyebiliriz.

[63] Elçi Pavlus şöyle yazdı : “Kardeşler, herkes ne durumda çağlıdıysa, Tanrı önünde o durumda kalsın” (1.Korintliler 7 :24). Günlük işlerimizi Tanrı'ya yücelik verecek şekilde yapabiliriz. Eğer gerçekten Tanrı'nın izleyicileriysek, yaptığımız her şeyde imanımızı ve Mesih'in Ruhunu gösterebiliriz.

Bir işyerinde çalışan bir kimse Mesih'i diğerlerine gösterebilir, gün be gün Celile tepelerinde yürümüş olan Mesih'in izinden gidebilir. Her Hıristiyan işini öyle yapmalıdır ki, çevresindekiler Mesih'i onlarda görüp Kurtarıcıya yücelik vere-bilsinler.

Birçokları Mesih'e hizmet etmekten kaçınırlar. Çünkü başkaları kendilerinden daha hazırlıklıdırlar. Bazıları ise sadece o konuda eğitim görmüş kimselerin Tanrı'ya hizmet etmesi gerektiğini düşünürler. İş ve ödülü paylaşmaya çağrılmadıklarını sanırlar. Ancak bu, İsa'nın anlattığı benzetmede böyle geçmez. İsa, bir evin efendisinin tüm hizmetkârlarını çağırıp, herkese nasıl uygun bir iş verdiğini anlatmıştı.

Günlük işlerimizi alçakgönüllülikle ve sevecen bir yürekle, “insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan” yapabiliriz (Koloseliler 3 :23). Eğer Tanrı'nın sevgisi yüreklerimizdeyse, bu hayatlarımıza da yansacaktır. Mesih'in tatlı sevgisi çevremizdekileri de etkileyip onları bereketleyecektir.

Tanrı'ya hizmet etmek için özel bir anın gelmesini beklememeliyiz. Daha büyük bir hizmet yapabileceğimiz zamana dek beklememiz gerekmez. Başkalarının hakkımızda ne düşünebileceği konusunda kaygı çekmemeliyiz. Günlük yaşantımız, imanımızın

temizliğini ve içtenliğini yansıtmalıdır. Eğer insanlar onlara yardım etmek istediğimizi görürlerse, yaptıklarımız boşa gitmemiş demektir.

İsa'nın en alçakgönüllü, en yoksul izleyicileri bile diğerlerine bereket olabilir. Başkalarına yardımcı olduklarının farkında bile olmayabilirler. Ancak hayatları ileri doğru yuvarlanarak gittikçe büyüyen bereket dalgaları yaratabilir. Göklere alındıkları güne kadar yaptıkları iyiliklerin farkında bile olmayabilirler.

Tanrı insanların başarı konusunda kaygı çekmelerini istemez. Harika bir iş yaptıklarını bilmek ya da hissetmek zorunda değildir. Tanrı'nın verdiği işleri sessizce ve imanla yerine getirdikleri takdirde hayatlarını boşa harcamış olmazlar. [64]

Tanrı için çalışanlar gün geçtikçe Mesih gibi olurlar. Çünkü O'nunla omuz omuza çalışırlar. Aynı zamanda gökte gerçekleşecek daha büyük işler ve sevinç için hazırlanmış olurlar. [65]

Bölüm 10 : Tanrı Bilgisi

Tanrı bizi Kendine yaklaştırıp düşüncelerini bizle paylaştıkça Kendisini çeşitli yollarla tanıtmaya çalışır. Doğa durmadan duygularımıza hitap eder. Tanrı'ya döndüğümüzde yarattığı şeylerde O'nun sevgisini ve yüceliğini görürüz. Eğer kulak verirsek, Tanrı'nın doğa aracılığıyla öğrettiklerini duyup anlayabiliriz.

Yemyeşil çayırlar, ulu ağaçlar ve çiçeklerle bezenmiş bitkiler bizleri Tanrı'yı tanımaya davet eder. Bulutlar ve göklerin güzelliği Tanrı'nın yüceliğini gösterir. Yağan yağmur, akan ırmaklar, düşüncelerimizi tüm bunları yaratmış Olan'a yöneltir.

Kurtarıcımız, doğa aracılığıyla bize önemli dersler verir. Ağaçlar, kuşlar ve çiçekler bize Tanrı'nın sözlerini anımsatırlar. Dağlar, tepeler, göller ve gökler O'nun öğrettiği gerçeği anımsamamıza yardımcı olurlar. İsteyken bile O'nun öğrettiklerini düşünürüz.

Tanrı yarattığı şeylerden zevk almamızı ister. Dünyasal evimizin güzelliğinden, sadeliğinden hoşlanmamızı diler. Tanrı güzel şeyleri sever ama en çok sevdiği şey iyi bir karakterdir. Tıpkı çiçekler gibi saf ve temiz bir şekilde büyümemizi ister.

Eğer dinleyecek olursak Tanrı'nın yarattıkları bize güven ve itaat konularında değerli bilgiler sunar. Yıllar geçtikçe, yıldızlar gökyüzündeki rotası çizilmemiş yolculuklarında Tanrı'nın koyduğu kurallara göre hareket ederler. Maddenin en küçük parçası da aynı kanunları izler.

Tanrı yarattığı her şey ile tek tek ilgilenir ve ihtiyaçlarını arşılar. Uzay boşluğunda sayısız gezegenleri bir arada tutan Tanrı'dır. Aynı zamanda en küçük kuşun bile korkusuzca şakımasını sağlamakla da ilgilenir.

[66]

Göksel Babamız hepimizle şefkatle ilgilenir. Biz işe giderken bizi görür ve dua ettiğimizde bizi iştirir. Akşamları yatağa uzandığımızda, sabahları uyandığımızda bizi görür. Zengin adamın köşkündeki ziyafeti bilir. Fakir adam çocuklarını masanın etrafına topladığında onları izler. Tanrı tüm gözyaşlarını ve gülüşleri görür.

Tanrı'nın bu ilgisine inanırsak kaygı çekmemize gerek kalmaz. Hayatımız şimdi olduğu kadar üzüntülerle dolu olmaz. Büyük, küçük her şey Tanrı'nın güvenli ellerine emanet edilebilir. O, bu sıkıntılarımızın üstesinden gelecek kadar güçlüdür. Biz kaygılarımızdan arınmış, huzurlu bir hayat sürdürebiliriz.

Duygularımız bu dünyanın güzelliklerinin tadını çıkarmaktadır. Günah ya da ölüm üzüntüsü olmayan gelecek dünyayı düşünün ! Hayal edebileceğimizin ötesinde bir güzellikteki o Evi aklınıza bir getirin !

Tanrı'nın doğaya verdiği armağanlar sayesinde O'nun yüceliğinin ancak küçük bir bölümünü görebiliriz. Kutsal Kitap, "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmemiş, hiçbir kulak işitmemiş, hiçbir insan yüreği kavramamıştır" der (1.Korintliler 2 :9).

Doğanın güzelliği hakkında bir sürü şiir yazıldı bugüne kadar; ama onun tadını gerçekten çıkarırlar Hıristiyanlardır. İmanlı bir kişi, her bir çiçekte, ağaçta Babasının işlerini görmektedir. Dağlara, nehirlere ve denizlere Tanrı'nın insanlığa duyduğu sevginin bir kanıtı olarak bakarlar.

Tanrı, yaşantımızı yönlendirirken Kutsal Ruh aracılığıyla bizimle konuşur. Eğer zihnimizi açık tutacak olursak, günlük hayatımızdaki olaylardan değerli dersler çıkarabiliriz. Davut Peygamber, Tanrı'mın kendisine ışık tuttuğu yolları düşünmüştü. Şöyle yazdı : "Yeryüzü RAB'bin sarsılmaz sevgisi ile doludur" (Mezmun 33 :5). "Akıllı olan bunları göz önünde tutsun, RAB'bin sarsılmaz sevgisine önem versin" (Mezmun 107 :43).

Tanrı bize Sözü olan Kutsal Kitap aracılığıyla seslenir. Bu kitapta Tanrı Kendi karakterini ve insanlara karşı nasıl davrandığını gösterir. Kurtuluş planını açıklar. Kutsal Kitap uzun süre önce yaşamış önemli insanlardan da bahseder. Bu adamların her biri "aynı bizim gibi bir insandı" (Yakup 5 :17). Yaşadıkları zorlukları anlayabiliriz. Bizim de başımıza geldiği gibi onlar da ümitsizliğe düştüler, günah işlediler ancak Tanrı'nın lütfü sayesinde tüm bunların üstesinden gelmeyi başarabildiler. Bu kimselere baktığımızda Kurtarıcımız gibi olma yolunda daha da cesaret kazanıyoruz. Tanrı'nın onları zorluklardan nasıl kurtardığını, onlara verdiği sevinci ve sevgiyi Kutsal Kitap ta okuyabiliriz. Tanrı'nın lütfü sayesinde büyük işler yapabildiler. Onların yaptığı gibi Tanrı'yla birlikte yürümeyi arzularız.

İsa Eski Antlaşma hakkında şöyle dedi : “Bana tanıklık eden bu yazılardır” (Yuhanna 5 :39). Bu tanıklık Yeni Antlaşma da daha da belirgindir. Kutsal Yazılar sonsuz yaşam ümidimizin merkezi olan Kurtarıcımızdan bahseder. Tüm Kutsal Kitap Mesih hakkındadır. Kutsal Kitap’ın ilk bölümlerinde Mesih’i Yaradan olarak tanıyoruz. “... var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı” (Yuhanna 1 :3). İncil’in Esinleme bölümü şunu vaat eder : “tez geliyorum” (Esinleme 22 :20). Kutsal Kitap’ı okuduğumuzda O’nun işlerini öğreniyoruz ve O’nun sesini dinliyoruz. Eğer Kurtarıcımızı tanımak istersek, Kutsal Kitap’ı çalışmalıyız.

Yürekerimizi Tanrı’nın Sözü ile doldurmalıyız. O’nun Sözü susamışlar için su kaynağı ve açlara göklerden gelen ekmek gibidir. İsa, “Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlunun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz” dedi ve bunu şöyle açıkladı : “Size söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır (Yuhanna 6 :53, 63). Bedenlerimiz, yediğimiz içtiğimiz şeyler sayesinde varlığını sürdürür. Ruhsal yaşantımızda da aynı şey geçerlidir. İyi düşünceler bize ruhsal kuvvet sağlar.

[68] Göklerdeki melekler Mesih’in günahkârların bedelini ödemek için neden ölmeyi seçtiğini anlamak isterler. Kurtulmuş olanların söyleyeceği ilahiler Tanrı’nın armağan ettiği Oğlu hakkında olacaktır. Onlar bu ilahiyi sonsuzluklar boyunca söyleyeceklerdir. Bu konu hakkında dikkatlice düşünüp taşınmamız doğru olmaz mı? İsa’nın sonsuz merhameti, sevgisi ve kurban oluşu düşünülmeli gereken derin konulardır. Kurtarıcımızın karakterini ve göklerde bizim için yaptıklarını düşünmeliyiz. O’nun halkını günahattan kurtarmak üzere dünyaya geldiğini aklımızdan çıkarmamalıyız.

Bu göksel şeyleri düşündüğümüzde, imanımız ve sevgimiz kuvvetlenecektir. Dualarımız Tanrı’yı memnun edecektir, çünkü dualarımız gün geçtikçe daha da iman ve sevgi ile dolacaktır. Daha anlayışlı bir şekilde İsa’ya daha çok güvenerek dua edebileceğiz. Her gün O’nun aracılığıyla Tanrı’ya gelip kurtulan kişileri göreceğiz.

Kusursuz Kurtarıcımızı düşünürken değişme isteyeceğiz. O’nun olduğu gibi pak olmaya susayacağız. O’nu düşündükçe başkalarına O’ndan daha çok söz etmeyi arzulayacağız. O’nun nasıl biri olduğunu dünyaya ilan etme isteyeceğiz.

Kutsal Kitap sadece iyi eğitim görmüşler için değil, herkes için yazılmıştır. Nasıl kurtulacağımız hakkındaki gerçekler gayet açık

bir dille anlatılmıştır. Tanrı'nın açıkça gösterdiği yol yerine, kendi kararlarını izleyenler haricinde hiç kimse bu yolda kaybolamaz.

Kutsal Kitap'ın öğretileri hakkında herhangi birinin sözlerini dinlememeliyiz. Tanrı'nın Sözü'nü kendimiz çalışmalıyız. Eğer başkalarının bizim için düşünmelerine izin verecek olursak yanılabiliriz. Kutsal şeyler hakkında kendimiz düşünecek olursak zihinlerimiz de güçlenecektir. Tanrı Sözü'nün derin anlamını kavrayabiliriz. Kutsal Kitap'ı karşılaştırmalı olarak çalışmak anlayışımızı da derinleştirir.

Hiçbir şey insan zekasını Kutsal Kitap çalışması kadar geliştiremez. Eğer Tanrı'nın Sözü gerektiği gibi çalışılacak olursa kişinin zekası ve karakteri de gelişir. Kutsal Kitap çalışması insanın hayatında bir amaç kazanmasına yardımcı olur.

Kutsal Kitap'ı dikkat etmeden okumak pek bir yarar sağlamaz. Güzelliğini görmeden, derin anlamını kavrayamadan tüm kitabı baştan sona okuyabiliriz. En iyisi bir bölümü anlayıncaya kadar okumaktır. Bu tür bir çalışma gerçek amacı kavrayamadan bir sürü sayfayı okumaktan daha iyidir.

[69]

Kutsal Kitap'ı daima yanımızda taşımamız gerekir. Okumalı ve yazılanları aklımızda tutmalıyız. Bir bölümü okuduğumuzda, bunu yürürken bile düşünebilir ve zihnimize yerleştirebiliriz.

Dikkatlice çalışıp dua ettiğimizde Kutsal Kitap'ı anlayabiliriz. Kitabın bazı bölümleri herkesin anlayabileceği kadar sade bir dille yazılmıştır. Ancak bazı kısımlarını derinlemesine çalışmak ve ayetleri birbirleriyle karşılaştırmak gerekir.

Kutsal Kitap'ı çalışırken dua edecek olursak ödülümüz büyük olur. Madenci toprağı kazıp altın bulur. Aynı şekilde Tanrı'nın Sözü'nü araştıran bir kimse de dikkatsiz bir okuyucunun gözünden kaçan gizlenmiş hazineyi bulacaktır. Yürekte tutulan Tanrı'nın Sözü tertemiz akan kaynak suyu gibidir.

Kutsal Kitap'ı çalışırken dua etmeliyiz. Kitabı açmadan önce Kutsal Ruh'un zihinlerimizi yönlendirmesi için dua edersek dualarımız yanıtlanacaktır. Natanyel İsa'ya geldiğinde Kurtarıcı şöyle dedi : "İşte, içinde hile olmayan gerçek bir İsrailli. Natanyel, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu. İsa şöyle cevap verdi : "Filipus, çağırılmadan önce, seni incir ağacının altında gördüm" (Yuhanna 1 :47-48). Gizli yerlerde dua ediyor olsak bile, İsa bizi görecektir. O'na soracak olursak gerçeği öğrenmemize yardımcı olacaktır. Alçakgönüllülükle

isteyecek olursak, göklerdeki melekler bizimle olup, düşüncelerimizi yönlendireceklerdir.

Kutsal Ruh'un işi, Mesih'in doğruluğunu ve bizi nasıl kurtardığını göstermektir. İsa, "Çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek" (Yuhanna 16:14) dedi. Kutsal Ruh, kutsal gerçeğin tek, gerçek öğretmenidir. Tanrı'nın bizi ne denli sevdiğini bir düşünün ! Oğlunu uğrumuza ölmesi için ve Kutsal Ruh'unu da rehberimiz ve öğretmenimiz olması için yolladı.

[70]

Bölüm 11 : Dua Etme Ayrıcalığı

Tanrı bize doğa, Kutsal Kitap ve Ruh'u aracılığıyla seslenir. Kendisini bizi yönlendirdiği yollar sayesinde de öğreniriz. Ancak bunlar bize ruhsal yaşam ve güç vermeye yeterli değildir. Arzularımızı ve O'na olan sevgimizi de dile getirmeye ihtiyacımız vardır.

Zihinlerimiz O'na yönelik olabilir. O'nun merhametini, sözlerini ve bereketlerini düşünüyor olabiliriz. Ancak bu düşüncelerimizi tam anlamıyla O'nunla paylaşıyoruz demek değildir. Sevinçlerimizi, üzüntülerimizi ve günlük yaşantımızı O'na anlatmamız gerekmektedir.

Dua, Tanrı'ya bir dostumuz olarak içimizi dökmektir. Tanrı bizi tanısin diye dua etmeyiz. O'nu tanımamıza yardımcı olması için dua ederiz. Dua Tanrı'yı bize değil, bizi Tanrı'ya yaklaştırır.

İsa yeryüzündeysen öğrencilerine nasıl dua edilmesi gerektiğini öğretti. Onlara günlük ihtiyaçlarını Tanrı'nın önüne getirmelerini ve her şeyi O'nun ellerine bırakmalarını söyledi. Onlara dualarının işitileceği vaadinde bulundu. Ve bu vaat bugün bizim için geçerlidir.

İsa, sık sık dua etti. Yeryüzündeysen bizden biri gibi davrandı. İhtiyaçları bizimkiler gibiydi ve her gün yapacağı işlerde gerekli gücü vermesi için Babasına dua etti. İşlerini sürdürebilmek için Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu. O, her şeyde bize örnek oldu.

İsa bizim zayıflıklarımızı paylaştı; çünkü O, "her alanda bizim gibi denenmiş"tir (İbraniler 4:15). Ancak O günahsızdı ve kötülöklere sırt çevirdi. Günahlarla dolu dünyada acıları göğüsledi. O insandı ve bizim gibi O da dua etme ihtiyacın-daydı. Babasından ihtiyacı olan şeyleri istemeye hakkı vardı. Düşüncelerini Babası ile paylaşmak O'na esenlik ve sevinç verdi. Tanrı'nın Oğlu, kurtarıcımız dua etme ihtiyacı hissetti. Günahkâr ve zayıf insanlar, duaları ile Tanrı'ya dönmeye daha da büyük ihtiyaç duymazlar mı?

Göksel Babamız tüm bereketlerini ve sonsuz sevgisini bize vermek için beklemektedir. Ne yazık ki, çok az dua etmekteyiz. Tanrı

[71]

hazırdır ve en alçakgönüllü çocuğunun içten duasını işitmek için beklemektedir. Ancak biz neye ihtiyacımız olduğunu söylemekte çok yavaş davranmaktayız.

Günah işlemeye teşvik edilen ama yardım istemeyen zavallı insanlar hakkında Gökteki melekler ne düşünürler acaba? Tanrı'nın sonsuz sevgi ile dolu kalbi onların dileyebileceği veya düşünebileceğinin ötesinde şeyler vermeye hazırdır. Ancak onlar yine de çok az dua ederler, çünkü imanları kıttır. Melekler Tanrı'nın önünde diz çökerler ve O'na yakın olmayı severler. En büyük sevinçleri düşüncelerini Tanrı ile paylaşmaktır. Yeryüzündeki insanların sadece Tanrı'nın verebileceği yardıma ihtiyaçları vardır. Ama onlar, O'nsuz ve O'nun Ruhunun ışığı olmaksızın yaşamaya kalkışırlar.

Şeytan'ın karanlığı, duayı ihmal edenlerin etrafını sarar. Düşman onları günaha yöneltir; çünkü onlar duayla Tanrı'ya yaklaşmazlar. Tanrı'nın oğulları ve kızları niçin dua etmekte ağır davranırlar? Oysa Tanrı onlara bereketlerle dolu bir yer hazırlamıştır ve ancak imanın elindeki dua anahtarı bu yerin kapısını açabilir.

Her zaman dua etmeye hazır olmazsak, kayıtsızlık tehlikesi içine düşeriz. Doğru yoldan sapabiliriz. Şeytan, Tanrı'ya giden yolda sürekli bizi engellemeye çalışır. Dua aracılığıyla lütuf almamızı ve kötülöklere karşı direnecek güce sahip olmamızı istemez.

Tanrı'nın dualarımızı yanıtlamasını bekleyebiliriz, ancak daha önce yapmamız gereken bazı şeyler bulunmaktadır. Bunlardan biri de Tanrı'nın yardımına ihtiyacımızın olduğunu hissetmektir. O şunu vaat etti: "Susamış toprağı sulayacak, kurumuş toprakta dereler akıtacağım" (İşaya 44:3). Tanrı'nın doğruluğuna susayanların susuzluğu giderilecektir. Yürekler Kutsal Ruh'a açık olmalıdır, yoksa O'nun bereketlerine erişilemez.

Tanrı'nın ilgisine muhtacız. İsteyecek olursak bize her şeyi vermeye hazırdır. İsa, "Dileyin, size verilecektir" der (Matta 7:7). Pavlus şöyle yazdı: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32).

Eğer bildiğimiz bir günahımızda ısrar edersek, Rab bizi işitmeyecektir. Ama O, günahlarından dolayı üzüntü duyanları her zaman işitir. Bildiğimiz yanlışlıkları düzelttiğimizde Tanrı'nın dualarımıza yanıt vereceğine emin olabiliriz. Kendi iyiliğimiz asla Tanrı'nın bizi sevmesine neden olamaz. Bizi kurtaracak olan İsa'nın iyiliğidir. Bizi

temizleyen O'nun kanıdır. Ancak kabul edilebilmemiz için gerekli bazı şeyleri yerine getirmemiz de gerekmektedir.

Dua ederken imanımız olmalıdır. “İman olmadan Tanrı’yı hoşnut etmek imkansızdır. Tanrı’ya yaklaşan, O’nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir” (İbraniler 11 :6). İsa öğrencilerine şöyle dedi : “Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir” (Markos 11 :24). O’nun sözüne güven.

Tanrı vaatlerini yerine getirir. Bazen istediğimiz şeyi hemen elde edemeyebiliriz. Buna rağmen, Rab’bin bizi işittiğine ve dualarımızı yanıtlayacağına inanmaya devam etmeliyiz.

Geleceği biz bilemeyiz ve istediğimiz şeyler belki de bize bereket olacak şeyler değildir. Göksel Babamız bizim için en iyisi ne ise onu vererek dualarımızı sevgiyle yanıtlar.

Dualarımıza yanıt almadığımızı sandığımız anlarda bile Tanrı’nın vaatlerine güvenmeliyiz. İhtiyacını en çok duyduğumuz bereketi doğru zamanda alacağız. Ancak her duamızın bizim istediğimiz gibi yanıt bulmasını bekleyemeyiz. Tanrı hata yapmaz. Bize yardım edecek hiçbir şeyi bizden esirgemeyecek kadar iyidir. Dualarınıza hemen yanıt alamazsanız bile O’na güvenmekten çekinmeyin. O’nun şu vaadine inanın : “Dileyin, size verilecek” (Matta 7 :7).

[73]

Eğer endişelerimizi ve korkularımızı sürekli düşünecek olursak daha da endişeleniriz. Olduğumuz gibi, çaresizliğimiz ve imanımızla Tanrı ya gelmemiz gerekir. O her şeyi bilmesine rağmen, O’na güvenerek imanla ne istediğimizi söylemeliyiz. O yaradılıştaki her şeyi görür ve devamını sağlar Yakarışlarımızı işitecek ve yüreklerimizin aydınlanmasını sağlayacaktır.

İçten bir duayla Tanrı’ya yaklaşabiliriz. O’nu yanımızda hissetmeyebiliriz, ama Kurtarıcımız sevgi ve merhamet ile bizi sarmaktadır. O’nun dokunuşunu hissetmeyebiliriz ama O’nun eli sevgiyle üzerimizdedir.

Merhamet ve bereket istemeye geldiğimizde kalplerimiz sevgi ve bağışlama ile dolu olmalıdır. Duamız, “Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız ile dolu olmalıdır. Duamız, “Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla (Matta 6 :12) olmalıdır. Eğer bağışlayıcı bir ruha sahip değilsek, bu duayı nasıl edebiliriz? Eğer dualarımızın duyulmasını istiyorsak, başkalarını bağışlamalıyız. Bağışladığımız gibi bağışlanacağız.

Duada ısrarlı olmak yanıt almanın bir şartıdır Eğer imanda büyümek istiyorsak, “Her zaman” (Romalılar 12 :12) dua etmeliyiz. Pavlus, “Kendinizi duaya verin. Duada uyanık kalın ve şükredin” (Koloseliler 4 :2) diye yazdı.

Petrus imanlılara, “dua etmek için ayık durun” (1. Petrus 4 :7). Pavlus ise, “Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı’ya dua edip yalvararak şükranla bildirin” (Filipililer 4 :6) diye yazdı. Yahuda, 20 ve 21. ayetlerde, “Ama siz, sevgili kardeşlerim, ...Kutsal Ruh’ta dua edin ...kendinizi Tanrı’nın sevgisinde koruyun” diye yazmıştır.

Sık sık dua etmek bizi Tanrı’ya bağlar ve O’ndaki bol yaşam bize akar. Sonra, paklık ve kutsallık yaşamlarımızdan Tanrı ya geri döner.

[74] Hiçbir şeyin bizi duadan alıkoymaması çok önemlidir. İsa ile aramızdaki yolu devamlı açık tutmalıyız. Mümkün olduğu kadar dua eden diğer insanlarla birlikte olmaya çalışmalıyız. Eğer düşüncelerimizi gerçekten Tanrı ile paylaşmak istiyor- sak, dua toplantılarına gitmeliyiz. Ruhsal bereket almayı ar- zulamalıyız.

Aileler hep birlikte dua etmelidir, ancak yalnız başına dua etmek de önemlidir; Tanrı ile yalnız vakit geçiren bir kimse, ruhsal olarak canlı kalacaktır. İmanlı yaşamın sağlıklı olması, dua etmeksizin olanaksızdır. Aile veya başkaları ile dua etmek tek başına yeterli değildir. Kişi, yüreğini sadece Tanrı’nın işitebileceği bir şekilde açmalıdır. Bu gizli arzuları başkaları işitmemelidir.

Tanrı ile yalnız olduğumuzda diğer etkilerden uzak oluruz. Gizliyi bilen Tanrı’nın olağanüstü etkisi, O’na uzandığımız takdirde yüreklerimize akmaya başlar. O dualarımızı işitmeye hazırdır. İçten bir imanla düşüncelerimizi O’nunla paylaşabiliriz. Şeytan ile savaşımızda bize yardım edecektir. Tanrı bizim kuvvetli kalemizdir.

Günlük işlerimize başlarken kalplerimizi Tanrı’ya açmalıyız. Hanok, Tanrı ile bu şekilde yürüdü. Sessiz dualar Tanrı için güzel çiçekler gibidir. Şeytan, duayla Tanrı’ya kalbini açan kimseyi yenemez.

Nerede, ne zaman olursa olsun, Tanrı’ya sessizce dua etmek yerinde bir davranıştır. Kalplerimizi dua ile Tanrı’ya açmaktan bizi kimse alıkoyamaz. En kalabalık caddede veya işimizin ortasında bile dua edebiliriz.

Nehemya Peygamber gibi dua edebiliriz. Kralın huzurundayken Tanrı'dan kendisini yönlendirmesini istemişti. Nerede olursak olalım dua edebiliriz. Kalbimizin kapılarını her zaman açık tutabilir ve İsa'yı göksel konuğumuz olarak davet edebiliriz.

Çevremizi kötülükler sarmış olabilir ve soluduğumuz havanın bunlarla zehirlenmekte olduğunu hissedebiliriz. Ama yine de göksel, temiz olan havayı ciğerlerimize çekebiliriz. Kalplerimizi duayla Tanrı'ya açarsak, zihinlerimizi kutsal ve temiz olmayan düşüncelere kapatabiliriz. Bereketlere erişmek üzere kalplerimizi Tanrı'ya açacak olursak, göklerin temiz atmosferinde nefes alabiliriz. Düşüncelerimizi Tanrı ile paylaşıyoruz. [75]

İsa'yı daha iyi tanımalı ve sonsuz yaşamın değerini tam olarak anlamalıyız. Kutsallığın güzelliği tüm imanlıların yüreklerini doldurmalıdır. Bu güzelliği daha iyi görebilmek için Tanrı'nın gözlerimizi açması için dua etmeliyiz.

Zihinlerimiz Tanrı'ya yönelik olmalı ki, göksel havayı soluyabilelim. Tanrı'ya öyle yakın olmalıyız ki, ne olursa olsun düşüncelerimiz hep O'nunla dolu olabilsin. Çiçeklerin yüzlerini güneşe döndürdüğü gibi, düşüncelerimiz de kolaylıkla Tanrı'ya yönelsin.

İsteklerimizi, sevinçlerimizi, üzüntülerimizi Tanrı'nın huzuruna getirebiliriz. Kaygı ve korkularımızı O'nunla paylaşabiliriz. Bunlar O'nu yormaz. O başımızdaki saçların sayısını bile bilir ve çocuklarının isteklerine sırt çevirmez "Rab çok şefkatli ve merhametlidir" (Yakup 5 :11).

Bizim üzüntülerimizden dolayı Tanrı'nın içi burkulur ve bizden onları Kendisine getirmemizi ister. Bize sorun olan her şeyi Tanrı'ya getirebiliriz. Hiçbir şey O'nun için yük olmaz, O tüm evreni yönetendir. Başımıza gelen hiçbir şey O'nun dikkatinden kaçacak kadar küçük değildir. Hayatımızdaki hiçbir şey O'nun anlayamayacağı kadar karanlık ve üzücü olamaz. Hiçbir sorun O'nun çözemeyeceği kadar karmaşık değildir. Tanrı sevincimizi ve endişelerimizi bizimle paylaşır ve her içten duayı işitir. Dualarımızı yanıtlamaya daima hazırdır. "O kırık kalplileri iyileştirir, yaralarını sarar" (Mezmur 147 :3).

Tanrı ve halkı arasındaki sevgi öylesine kuvvetlidir ki, O tüm dikkatini her bir çocuğuna ayrı ayrı verir. Her birine sanki dünyada başka biri yokmuşçasına özel davranır.

[76] İsa, “O gün dileyeceğinizi benim adımla dileyeceksiniz. Sizin için Baba’dan istekte bulunacağımı söylemiyorum. Çünkü beni sevdiğiniz ve Baba’dan çıkıp geldiğime iman ettiğiniz için Baba’nın kendisi sizi seviyor” (Yuhanna 16 :26, 27). “...ben sizi seçtim. Öyle ki, benim adımla Baba’dan ne derseniz size versin diyor (Yuhanna 15 :16). İsa bize kendi adı ile dua etmemizi öğütler. O’nun adında dua etmek, O’nun adını duanın başına veya sonuna koymaktan öte bir şeydir. İsa gibi dua etmek demektir. O’nun vaatlerine inanmalıyız. O’nun lütfuna sığınmalı ve O’nun hizmetinde çalışmalıyız.

Tanrı her işi bir tarafa bırakıp, tüm zamanımızı dua ile geçirmemizi istemez. Mesih’in yaşadığı tarzda bir hayat yaşamalıyız. Hem çalışmalı hem de dua etmeliyiz. Duadan başka hiçbir şey yapmayan kimse, bir süre sonra ya dua etmeyi bir tarafa bırakır ya da dua onun için bir alışkanlık haline gelir.

Başkalarına yardımını kesen ve görevlerini yerine getirmeyen imanlıların dua edecek az şeyleri olur. Göksel Baba için çalışmayan kimselerin dua edecek bir şeyleri de olamaz. Onların duaları sadece kendileri içindir. Başkaları için veya Tanrı’nın işini yapmada kuvvetli olmak için dua etmezler.

Bir araya gelip, birbirimizi cesaretlendirmez ve birbirimize güç vermezsek, bereketleri yitiririz. Tanrı’nın Sözü’ndeki gerçekler önemini yitirmeye başlar ve ruhsal hayatımız pek sağlıklı olmaz. Kabuğumuza çekilirsek birbirimizle olan bağımız kopar. O zaman da Tanrı’nın bizim için planladığı şeyi yapmıyor oluruz. Başkalarına dostça davrandığımızda karşılıklı bir sempati oluşur. Bu da Tanrı’ya olan hizmetimizde bizi kuvvetli kılar.

Birbirimize Tanrı’nın sevgisinden ve kurtuluş planından bahsetmeliyiz. Bu, bizi dinleyenlere olduğu kadar bizim de kalplerimize yeni bir canlılık katar. Her gün Göksel Babamız hakkında daha çok öğrenir ve O’nun lütfuna daha da çok erişiriz. O’nun sevgisi hakkında konuşmayı arzularız ve yüreklerimiz cesaretlenir. O’nu düşünürsek, O’nun hakkında konuşursak, kendimizden daha az söz edersek O’nun varlığı içimizde pekişir.

Tanrı hakkında konuşmaktan ve O’nu yüceltmekten zevk almalıyız. Bereketlendiğimiz oranda O’nu düşünecek olursak, O daima aklımızda kalacaktır. İlgimizi çektiği için işimiz hakkında konuşuruz. Kendilerini sevdiğimiz için dostlarımız hakkında konuşuruz. Bunlar sevinçlerimizin ve üzüntülerimizin bir parçasıdır. Tanrı’yı

sevmek için dünyasal dostlarımızı sevmekten daha çok nedenimiz bulunmaktadır. Eğer düşüncele- rimizde O'nu ilk sırada tutacak olursak, O'nun gücü ve iyiliği hakkında konuşmak kolaylaşacaktır. [77]

Tanrı'nın bize verdiği armağanların bolluğu O'na vakit ayıramayacak kadar zihinlerimizi meşgul etmemelidir. Bu armağanlar, Tanrı'yı bize hatırlatır, bu bereketler için O'na minnettar olmamıza neden olur. Tanrı'nın yüceliğinin Me-sih'in yüzünde parladığı göklere bakalım. "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tamamen kurtarmaya gücü yeter" (İbraniler 7 :25).

Tanrı'yı, "sarsılmaz sevgisi, insanoğlu yararına yaptığı harikalar için" (Mezmun 107 :8) daha da yüceltmeliyiz. Dualarımız sadece isteklerle dolu olmamalıdır. Bereketleri bir tarafa bırakıp daima isteklerimizi düşünür hale gelmemeliyiz. Yeterince şükretmiyoruz. Tanrı tarafından bereketlenmemize rağmen bunlar için ne denli az hamt etmekteyiz ! Bizim için yaptıklarına ne denli az şükretmekteyiz !

Geçmişte, Rab İsrail halkına belirli zamanlarda bir araya gelmelerini emretti. "Orada, sizi kutsayan Tanrınız RAB'bin huzurunda, siz de aileleriniz de yiyeceksiniz ve el attığımız her işte sevinç bulacaksınız" (Tesniye 12 :7).

Tanrı'nın yüceliği için bir şey yaptığımızda bunu coşku ile yapmalıyız. Üzüntü ile değil, sevinç ve hamt şarkıları ile yapılmalıdır.

Tanrımız merhametli bir Babadır. O'nun için çalışmak mutluluk verici olmalıdır. Rab'be tapınmak ve işinin bir parçası olmak imanlıya sevinç verir. Tanrı bize kurtuluş verendir. Kendisini amansız bir efendi olarak düşünmemizi istemez. O, bizim en iyi Dostumuzdur. O'na ibadet ettiğimizde bizimle birlikte olmak ve bizi bereketlemek ister. Kalplerimizi sevinç ve sevgiyle doldurmaktan mutluluk duyar.

Rabbimiz, O'nun işini yaparken esenlik içinde olmamızı ister. O'na hizmetimizde cefa yerine zevk duymamızı arzular. O'na tapındığımızda, O'nun sevgisini düşünmemizi ister. Bu düşünceler, günlük hayatımıza renk kattığı gibi, dürüst ve sadık olmamız için de bize gerekli lütfu sağlar.

Mesih in çarmıhtaki ölümünü asla unutmamalıyız. Bizim için yaptıklarını daima düşünmeli ve başkalarına bunları anlatmalıyız. Bu düşünceler bizi sevinç ile dolduracaktır. Tanrı'nın verdiği bereketleri ve sevgisini aklımızdan hiç çıkarmamalıyız. Her şey içirt İsa'ya güvenmeliyiz, çünkü O'nun elleri bizim için çarmıha çivilendi. [78]

Hamt etmek insanın yüreğini Rab'be yaklaştırır. Tanrı'ya göklerde şarkılar ve müzik ile tapınılır ve biz de Tanrı'yı yücelttiğimizde aynı şekilde tapınırız. O der ki, "Kim şükran kurbanı sunarsa, Beni yüceltir" (Mezmur 50 :23). Haydi, Ya-ratıcımızın huzuruna kutsal sevinç ile geelim ! Gelin O'na "coşku, sevinç, şükran ve ezgi"lerle [79] (İşaya 51 :3) tapınalım !

Bölüm 12 : Şüpheleri Nasıl Yok Etmeli

Bazıları Kutsal Kitap tan şüphe ederler, çünkü anlayamadıkları bazı bölümlerle karşılaşmışlardır. Kutsal Kitap'ta açıklaması zor olan yerleri okumuşlardır. Bu durum özellikle Rab'be yeni gelmiş kimseler için geçerlidir. Şeytan, Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın mesajı olduğu konusundaki imanlarını sarsmak ister. Bu kimseler şunu sorarlar : “Doğru yolu nasıl bulabilirim? Eğer Kutsal Kitap gerçekten de Tanrı'nın Sözü ise, şüphelerimden nasıl kurtulabilirim?”

Tanrı kendi gerçeğini hiçbir şüphemiz olmayacak bir şekilde gözler önüne sermiştir. O'nun yaşadığını biliriz, çünkü O Yaradandır. Kendi karakterini bizim için yaptığı şeyler aracılığıyla gösterir. O'nun Sözü'nün gerçek olduğunu biliriz, çünkü her şey O'nun söylediği gibi gerçekleşmiştir.

Ancak Tanrı şüphe etmemizi engellemez. İmanımız kanıtlara değil, iyi sebeplere dayanmalıdır. Şüphe etmek isteyenleri inandırmak mümkün değildir. Ama gerçeği bilmeyi arzu edenler inanmak için iyi nedenler bulacaklardır. Bu kişiler imanlarını Tanrı'nın Sözü üzerine kurabilirler.

Tanrı'nın karakterini ve işlerini tam olarak anlayabilmemiz olanaksızdır. En zeki insanlar bile böylesine kutsal bir varlığı bütünüyle anlayamazlar. O, her zaman bir gizem olarak kalacaktır. Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin? Ölüler diyarından de-rindir, nasıl anlayabilirsin?” (Eyüp 11 :7-8).

Elçi Pavlus şöyle yazdı; “Ah ! Tanrı'nın zenginlik, bilgelik ve bilgisinin derinliği ! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır ! Rab'bin düşüncesini kim bildi? Ya da kim O'nun öğütçüsü oldu?” (Romalılar 11 :33-34). “Bu - lut ve zifiri karanlık sarmış çevresini, Doğruluk ve adalettir tahtının temelleri” (Mezmur 97 :2).

Tanrı'nın bize olan ilgisini, büyük sevgisini göreceğimize kadar anlayabiliriz. Bizi yönlendirmesine neden olan merhametini ve gücünü görebiliriz. Tanrı'nın bizim için iyi olan her şeyi yaptığını biliriz.

Birlikte yürüdüğümüz yolun geri kalan kısmında da O'nun sevecen ellerine güvenmeliyiz. Sevgi dolu kalbi bizim için en iyisini yapar.

Tanrı'nın Sözü tıpkı yazarının karakteri gibi, tümüyle anlaşılabilir. Günahın dünyaya nasıl girdiğini açıklamak zordur. Tanrı'nın nasıl insan bedeni aldığını anlayamayız. Bizim nasıl erdemli kılındığımız ve ölümden nasıl dirileceğimiz derin konulardır. Sırf Tanrı'nın bizim için planladığı her şeyi anlayamadığımız için O'nun Sözü'nden şüphe duymamalıyız.

Doğada anlayamadığımız bir sürü gizem vardır. En akıllı insanlar bile en küçük yaşam birimini anlayamamaktadır. Etrafımız bilinmeyenlerle doludur. Öyleyse, ruhsal dünyada açıklayamadığımız şeylerin olmasına şaşmalı mıyız? Akıllarımız bazı şeyleri kavrayamaz. Tanrı, Kutsal Yazıların Kendi İlahi Sözü olduğunu bize göstermiştir. Sırf O'nun tüm yollarını anlayamadığımız için, Sözü'nden şüphe duymamıza gerek yoktur.

Elçi Petrus, Pavlus'un yazdıkları hakkında konuştu : "Mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler vardır ki, bilgisiz ve kararsız kişiler, diğer kutsal yazıları olduğu gibi, bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar" (2.Petrus 3 :16). Bu bölümlerden dolayı bazı insanlar Kutsal Kitap'a inanmadıklarını söylerler. Ama işte bu zor bölümler bize Kutsal Kitap m Tanrı'dan geldiğini gösterir. Kutsal Yazılardan bazılarını anlamak zordur. Kutsal Kitap'ta Tanrı hakkında yazılmış her şeyi anlayamayız, çünkü Tanrı kadar zeki değiliz. O'nun yüceliği ve iyiliği insan zekası ile anlaşılabilir. Kutsal Kitap'ın bu gizemi onun Tanrı'nın Sözü olduğuna iman etmemize yardımcı olmalıdır.

[81] Bununla birlikte yine de Kutsal Kitap, gerçeği, ihtiyaçlarımızı ve isteklerimizi tatmin edecek kadar basitleştirmiştir. Bu gerçek en zeki insanları bile şaşırtır ve tatmin eder. Aynı zamanda en alçakgönüllü ve en az eğitim görmüş kişiler de kurtuluş planını anlayabilirler. Bu yalın gerçekler bile anlayamadığımız şeyleri öğretmektedir. Bunları olduğu gibi kabulleniriz, çünkü Tanrı tarafından dile getirilmişlerdir.

Kurtuluş bulduğumuz Tanrı'nın planı Kutsal Kitap sayesinde bize açıklanmıştır. Tanrı'ya giden yolda atmamız gereken adımları hepimiz görebiliriz.

Sonsuz yaşama kavuşmak istiyorsak, Rabbimiz İsa Mesih'e iman etmemiz gerektiğini görürüz. Ancak kolaylıkla anlaşılan bu gerçek-

lerin altında yatan sırları düşünmek gerekir. Yanıtları bulmak için Kutsal Yazıları araştırmalıyız Gerçeği içtenlikle araştırdığımızda, Tanrı'ya duyduğumuz iman ve sevgi ile ödüllendiriliriz. Kutsal Kitap'ı araştırdıkça onun yaşayan Tanrı'nın Sözü olduğundan daha da emin oluruz. Bize bu gerçekleri gösterenin huzurunda eğiliriz.

Kutsal Kitap'ın gerçeklerinin tümünü anlayamadığımızı biliriz. Aklımız Tanrı'nın bildiği şeylerin hepsine ermez. İnsan zekası Tanrı'nın işlerini her zaman anlayamaz.

Bazı insanlar birtakım şeyleri tam olarak anlayamadıkları için Tanrı'nın Sözü'nden şüphe edip O'ndan uzaklaşırlar. Bu durum inandıklarını söyleyen kimseler için bile tehlikelidir. Elçi şöyle der : “Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'dan uzaklaşan kotu, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin” (İbraniler 3 :12).

Kutsal Kitap'ın öğretilerini sıkı bir şekilde incelemek yerinde bir davranıştır. “Tanrı'nın derin düşüncelerini” (1. Korintliler 2 :10) araştırmak iyidir. “Gizlilik Tanrımız RAB'be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir” (Tesniye 29 :29).

Şeytan, düşüncelerimizi etkileme yoluyla, bizi Kutsal Kitap ı çalışmaktan alıkoymak ister. Bazıları Kutsal Kitap'ın ne anlatmak istediğini açıklayabilmekten gurur duyarlar. Sonra da anlayamadıkları şeyler olduğunda kendilerini mutsuz hissederler. Tanrı'nın Sözü'nü tümüyle anlayamadıkları için kendilerinin gözden düşüklerini sanırlar. Tanrı'nın onlara gerçeği göstereceği zamanı beklemek istemezler. Kendi anlayışlarının yeterli olacağına inanırlar. Anlayamadıkları bölümlerle karşılaştıklarında bu yazıların Tanrı'nın Sözü olamaya-cağını iddia ederler.

Bazı insanların Kutsal Kitap'tan kaynaklandığını ileri sürdükleri pek çok fikir aslında Kutsal Kitap'ta yer almamaktadır. Bu fikirlerin bazıları Kutsal Kitap'ın öğretisinden çok farklıdır. İnsanların Tanrı'nın Sözü'nden şüphe etmelerine yol açarlar. Ancak bu yüzden Kutsal Kitap'ı sorumlu tutamayız. Kutsal Kitap'ın bu yanlış kullanılışı insanların çelişkiye düşmesine neden olmaktadır.

Tanrı'yı ve O'nun işini tam olarak anlayamıyoruz. Eğer anlayabilseydik, ortaya çıkarılacak başka gerçek kalmazdı. Yürek ve zekaların gelişmesi için bir neden olmazdı. Tanrı her şeyin üstünde bir numara olmazdı. Tanrı'ya, bizden büyük olduğu için şükretmeliyiz.

Tanrı sonsuzdur. O, “bilgeliğin ve bilginin tüm hazinelerine” sahiptir (Koloseliler 2 :3). Göklerde, insanlar Tanrı’nın yüceliğini öğrenmek için araştıracaklardır. Tanrı’nın ne denli güçlü, ne denli hikmetli olduğunu öğreneceklerdir.

Tanrı, gerçeği açıklama ister. Bu gerçekleri bulmanın tek bir yolu vardır. O’nun Ruhunun yönlendirmesiyle Sözünü anlayabiliriz. “Tanrı’mn düşüncelerini Tanrı’nın Ruh’undan başkası bilemez.” “Ruh her şeyi, Tanrı’nın derin düşüncelerini bile araştırır” (1.Korintliler 2 :11,10).

Kurtarıcımızın Kendisini izleyenlere vaadi şuydu : “O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi her gerçeğe yöneltecek... Çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek” (Yuhanna 16 :13, 14).

Tanrı bizim akıl ve mantık gücümüzü kullanmamızı arzular. Kutsal Kitap’ı çalışmak, başka hiçbir çalışmanın yapamayacağı kadar bu gücü geliştirir. Ancak akılcılığı tanrılaş- tırmamaya dikkat etmeliyiz. Akıl, insan zekası kadar zayıf olabilir.

[83] Öğrenmeye hazır küçük bir çocuğunki gibi sade bir imana sahip olmalıyız. Kutsal Ruh’tan yardım istemekten çekin- memeliyiz. O zaman Kutsal Ruh’un temel gerçeklerini daha iyi kavrayabiliriz.

Tanrı’nın ne kadar hikmetli olduğunu anlayacak olursak, alçakgönüllü davranmaya başlayabiliriz. O’nun gücü ve yüceliği bizim anlayışımızın ötesindedir. Kutsal Kitap’ı sanki Tanrı’nın huzuruna geliyormuşuz gibi okumalıyız. Kutsal Kitap çalışması sırasında, aklımızdan daha büyük bir gücün varlığını görebiliriz. Aklımız ve duygularımız, kendisinden ‘BEN’İM’ diye söz eden Tanrı’nın önünde diz çökmelidir.

Anlaması zor birçok şey vardır ki, Tanrı bize bunları açıklayacaktır. Araştıranlara anlamaları için bunları basitleştirecektir. Kutsal Ruh’un yardımı olmadığı takdirde hepimiz Kutsal Yazıların anlamını değiştirme tehlikesi içinde oluruz.

Kutsal Kitap’ı dua etmeden, sadece okumak insana bir yarar sağlamaz. Duasız çalışma, insanın aklında şüphelerin belirmesine neden olabilir. Kutsal Kitap’ı açtığımızda düşüncelerimiz Tanrı üzerinde yoğunlaşmalıdır. O’nun yönlendirmesine hazır olmalıyız zira şüphelerle gölgelenen zihinlerimizin açılmasına ancak O yardımcı olabilir. O’nun yardımı olmaksızın yapılan bir çalışma, insanı imansızlığa sürükleyebilir.

Kutsal Kitap çalışmasında Tanrı'nın yardımını istemeyen birinin düşüncelerini Şeytan çelebilir. Ne kadar çalışacak olurlarsa olsunlar, Kutsal Yazıları yanlış anlamalarına neden olabilir. İnsanların Tanrı'nın Sözü'nü açıklamalarına güvenmek pek emniyetli bir şey değildir. Tabii bu kişiler Tanrı'ya itaat ediyorsa iş değişir.

Bazı insanlar bir hata bulabilmek amacıyla Kutsal Yazıları araştırırlar. Tanrı'nın sevgisini anlayamazlar. Açıkça göremediklerinden inanmamak için bir sürü neden bulurlar. Duydukları şüphe yüzünden en basit gerçekleri bile anlayabilmeleri zorlaşır.

İmansızlığın altında yatan gerçek neden çoğu zaman günaha duyulan sevgidir. Gururlu ve günahsever olduğumuzdan Tanrı Sözü'nün öğretilerini dinlemek istemeyiz. Tanrı Sözü ne itaat etmek istemezsek, şüphe duymaya hazırız demektir. Gerçeği öğrenmeyi içtenlikle arzulamalı ve buna itaate hazır olmalıyız. İstekli bir yürekle çalışacak olursak, Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın Sözü olduğuna dair kanıtlar bulabiliriz. Bize kurtuluş sağlayan gerçekleri anlayabiliriz.

[84]

Mesih, "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretişin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğinden mi konuştuğumu bilecektir" (Yuhanna 7 :17) dedi. Anlayamadığımız şeylerden dolayı şüphelenip hatalar bulmaya çalışmamayıyız. Daha çok aydınlanabilmek için Tanrı'nın ışığı altında yürümeliyiz. Mesih'in lütfu sayesinde açıkça anlaşılacak görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Şimdi çelişkiye düştüğümüz şeyleri ancak o zaman anlayabilir ve uygulayabiliriz.

En az eğitim görmüş olandan, en zekisine kadar herkes imanlı hayatı yaşayabilir. Tanrı, Sözünün ve vaatlerinin gerçek olduklarını ispatlamak üzere herkesi Kendine davet eder. Size şunu söylüyor : "Tadın ve görün, RAB ne iyidir, ne mutlu O'na sığınan adam !" (Mezmur 34 :8). Başkalarının sözüne göre hareket etmektense, Kutsal Kitap'ı kendiniz çalışmalısınız. Tanrı, "Dileyin, alacaksınız" der (Yuhanna 16 :24). O, vaatlerini yerine getirir. O'nun vaatleri asla boşa çıkmadı, çıkmaz da. İsa'ya yaklaştıkça, O'nun harika sevgisinde coşabiliriz. O'nun varlığının ışığı altında şüphelerimiz yok olup gidecektir.

Elçi Pavlus Tanrı için, "O bizi karanlığın hükümlerinden kurtarıp sevgili Oğlunun egemenliğine aktardı" (Koloseliler 1 :13) der. Kurtuluşu kabul eden, "Tanrı'nın gerçek olduğuna mührünü bas-

mıştır” (Yuhanna 3 :33). “Yardıma ihtiyacım vardı ve İsa’da bunu buldum. İhtiyacım olan her şeyi bana verdi. Yüreğimin açlığı giderildi. Kutsal Kitap bana İsa Mesih’i tanıttı. İsa’ya niye inandığımı mı soruyorsunuz? İna-nıyorum, çünkü O benim Kutsal Kurtarıcımdır. Kutsal Kitap’a niye mi inanıyorum? İnanıyorum, çünkü o Tanrı’nın yüreğime konuşan sesidir” diyebiliriz.

[85] Kutsal Kitap’ın gerçek ve Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olduğunu yüreklerimizde biliriz. Yalan yanlış, aptalca düşüncelerin ardınca gitmediğimizin bilincinde oluruz.

Petrus kardeşlerine şunu der : “Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in lütfunda ve O’nu tanımakta ilerleyin” (2.Petrus 3 :18). Tanrı’nın halkı lütufta ilerlerken Kutsal Kitap’ı daha iyi anlamaya başlar. O’nun kutsal gerçeklerine yeni bir açıdan bakar. Nur ve gerçek her zaman kiliseye verilmiştir ve bu Kıyamet gününe dek sürecektir. “Doğru adamların yolu şafak ışığı gibidir. Giderek öğlen güneşinin parlaklığına erişir” (Süleyman’ın Meselleri 4 :18).

İmanla geleceğe bakabilir ve Tanrı’nın vaatlerine sırtımızı dayayabiliriz. O, anlayışta olgunlaşacağımıza söz verir. Gücümüz Tanrı’nın kudreti ile birleşecek ve bizi O’na yaklaştıracaktır.

Şimdi anlayamadığımız ama ilerde bize açıklanacak olan sırlar için şükredebiliriz. Şu anda sadece bozulan planları ve başarısızlığı görüyor olabiliriz. Ama o zaman, Tanrı’nın bizim hayatımız için kurduğu harika ve mükemmel planı açıkça göreceğiz.

[86] “Şimdi her şeyi aynada silik bir görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman tıpkı bilindiğim gibi tam bileceğim” (1.Korintliler 13 :12).

Bölüm 13 : Rab'de Sevinmek

Tanrı'nın çocukları Mesih'i temsil etmek ve Rab'bin iyiliği ile lütfunu göstermek üzere çağrılmışlardır. İsa, Babanın gerçek karakterini bize göstermiştir. Ve şimdi bizler de bunu Mesih'in sevgisinden habersiz olanlara göstermeliyiz. İsa, Babasına şöyle dua etmiştir : “Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim ...dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın” (Yuhanna 17 :18, 23).

Elçi Pavlus İsa'nın öğrencilerine şöyle yazdı : “Bütün insanlarca bilinen ve okunan, yüreklerimizde yazılı olan mektubumuz sizsiniz” (2.Korintliler 3 :2). Mesih'in tüm çocukları dünyaya gönderilmiş birer mektup gibidirler. Eğer Mesih'in izleyicileriysek, O bizleri birer mektup olarak ailelerimize, yaşadığımız yerlere yollar.

Bizde yaşayan İsa, O'nu tanımayanların yüreklerine konuşmayı arzular. Belki onlar Kutsal Kitap'ı okumamakta, içindeki yazıların aracılığıyla onlara konuşan sesini duymamaktadırlar. Tanrı'nın sevgisini yaptıkları şeyler aracılığıyla göremezler. Eğer gerçekten İsa'yı temsil ediyorsak, insanlar bizim aracılığımızla O'nu görebilirler. O'nun iyiliği hakkında bir şeyler öğrenebilir ve O'nu sevip O'na hizmet edebilirler.

İmanlılar cennet yolunda meşaleyi taşıyan kişilerdir. Mesih'ten gelen nuru dünyaya yansıtmakla görevlendirilmişlerdir. Onların hayatları ve karakterleri, Mesih'i ve O'na en iyi şekilde nasıl hizmet edebileceğini göstermelidir.

Mesih'i temsil ettiğimizde başkalarına O'nun için çalışmanın bir zevk olduğunu gösteririz. İmanlılar bunun gerçek olduğunu bilirler. Devamlı şikayet eden mutsuz imanlılar, diğerlerine Tanrı ve imanlı yaşamı hakkında yanlış bilgi vermektedirler. İnsanların Tanrı'nın çocuklarının mutlu olmasından hoşlanmayan bir Tanrı olduğunu düşünmelerine neden olurlar. Ancak bu kişiler Göksel Babaları hakkında doğru olmayan şeyleri dile getirmektedirler.

Şeytan, Tanrı'nın çocuklarını şüphe ve mutsuzluğa sürüklemekten zevk alır. Tanrı'ya güvenmediğimizi ve O'nun bizi kurtarmak

[87]

istediğinden şüphelendiğimizi görmekten hoşlanır. Şeytan, Tanrı'nın bizim kötülüğümüzü istediğine inan-dırmaya çalışır.

Düşman, Rabbimizin bize acımadığını düşünmemizi ister. Ancak Şeytan gerçeği söylememektedir. Kafalarımızı Tanrı hakkındaki yalanları ile doldurmaktadır. Tanrı'nın iyiliği yerine, yalanlarına inanmamız için uğraşır. Tanrı'ya güvenme yoluyla O'nu yüceltmemizi istemez.

Şeytan, imanlının hayatını mutsuz ve karanlık göstermeye çabalar. İmanlı yaşamının hoş olmayan zorlu bir yaşam gibi görünmesine çalışır. Bir imanlı da kendi yaşamıyla Tanrı'ya hizmet etmenin zor olduğunu ifade edebilir. O zaman da Şeytan'ın yalanlarını onaylamış olur.

Hayat yolunda ilerleyen birçok kimse yaptıkları hataları düşünüp bunlardan söz ederler. Nasıl başarısız olduklarından bahsederler ve kalpleri üzüntü ile dolar. Avrupa'da bulunduğum sıralarda bir bayan bana bunu sıkça yaptığını yazmıştı. Çok mutsuzdu ve ona ümit verici sözler söylememi bekliyordu. Mektubu okuduktan bir gece sonra bir rüya gördüm. Rüyamda bir bahçedeydim. Bahçenin sahibi olduğunu sandığım kişi bahçedeki patikalarda bana yol gösteriyordu.

Çiçekleri toplayıp onların güzelliğinin tadını çıkarıyordum. Sonra yanımda olan bir kadın bulduğu dikenleri göstermek için beni çağırdı. Üzgün bir şekilde ağlıyordu. Bahçe sahibinin gösterdiği patikada yürümemiş, dikenler arasına düşmüştü.

[88] “Böylesine güzel bir bahçede dikenlerin olması ne kadar üzücü” diye feryat etti. Rehberimiz ona, “Dikenleri kendi haline bırak, yoksa eline batır. Gülleri zambakları ve menekşeleri topla” dedi.

Bizler hayatlarımızın parlak yönlerini düşünmeliyiz. Tanrı'nın Kutsal Ruhu bize konuştuğunda kalplerimizin sevinçle dolduğu zamanlarımız olmadı mı? Geçmişimize baktığımızda mutluluk duyduğumuz pek çok anı görmüyor muyuz? Tanrı'nın vaatleri yolumuzun kenarında büyüyen güzel çiçekler gibi değil mi? Onların güzelliğinin ve tatlılığının yüreklerimizi sevinçle doldurmasına izin veremez miyiz?

Dikenler ancak bizi yaralayıp üzülmemize neden olur. Eğer dikenleri toplayıp, başkalarına verecek olursak, Tanrı'nın iyiliğinden uzaklaşmış oluruz. Böylelikle çevremizdekilerin yaşam yolundan uzaklaşmalarına neden oluruz.

Geçmişte kalan tüm kötü anıları hatırlamaya çalışmamalıyız. Eski günahlarımız hakkında konuşup bunların ardından yas tutmamalıyız. Yoksa bir süre sonra yenik düşüp ümidimizi tümden yitiririz. Sonuçta tüm görebildiğimiz, çevremizi saran karanlık olur. Yansıttığımız Tanrı'nın ışığını engellemiş, diğerlerinin izlediği yola gölge düşürmüş oluruz.

Tanrı'nın bize verdiği şeyler için şükretmeliyiz. O'nun vaatlerini sık sık gözden geçirebilmek için bir araya getirmeliyiz. Tanrı'nın Oğlu, Babasının tahtını bıraktı ve Kutsal varlığını insan bedeniyle birleştirdi. İnsanları Şeytan'ın ege-menliğinden kurtarmak için insan oldu. Şeytan'la olan savaşı bizim için kazandı ve cennetin yüceliğini göstermek üzere kapılarını açtı.

İnsanların günah batağından nasıl çıkarıldığını okuyalım. Bizlerin yeniden Tanrı'ya nasıl yaklaştırıldığımızı öğrenelim. Zihnimizde Kurtarıcımıza olan imanımız sayesinde O'nun doğruluğuyla nasıl kuşandığımızı canlandıralım. İmanla O'nun tahtına yaklaştırıldık. Tanrı, tüm bunlar hakkında düşünmemizi ister.

O'nun sevgisinden ve vaatlerinden şüphe duyacak olursak, Kutsal Ruh'unu üzer ve Tanrı'ya yücelik vermemiş oluruz. Çocuklarının sürekli kendine karşı geldiği bir anne neler hisseder? Onlara sanki iyi davranmıyormuş gibi konuşan çocukları hakkında ne düşünür? Tüm hayatını onlara bakmaya adanmıştır. Annelerinin sevgisinden şüphe edecek olurlarsa, bu o annenin kalbini kırmaz mı? Çocukları böyle davranan anne-babalar neler hissederler? [89]

Eğer sevgisine güvenmeyecek olursak, Göksel Babamız acaba hakkımızda ne düşünür? Bu sevgiyle, biz yaşam bulalım diye Oğlunu kurban edebildi. Elçi, "Öz oğlunu bile esirgemeyen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi de bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8 :32) der. Yine de, bazıları sözleriyle olmasa da, davranışları ile bu sevgiye sırt çevirebilmektedir. Derler ki, "Rab bunu benim için yapmadı. Belki başkalarını seviyordur ama beni sevmiyor."

Bu düşünceler zararlıdır, zira şüpheyle dolu her söz, Şeytan'a açık davetiye gibidir. Şeytan bizi ayartmaya çalıştığında şüphe dolu sözler sarf etmemeliyiz. Eğer kapıyı ona açmayı seçecek olursak, aklımız bir sürü soru ve şüphe ile bulanacaktır. Şüpheyle konuşmak zararlıdır. Zehirli tohumlar eker ve bunlar büyüyüp meyve verdiğinde

başkalarının hayatlarını da zehirler. Sözlerimizin etkisini yok etmek olanaksız hale gelebilir.

Şüphe dolu zamanlara ve Şeytan'ın yönlendirmesine sırt çevirebiliriz. Ancak, bizi duymuş ve inanmış olanlar için sözlerimizi unutmak mümkün olmayabilir. Sadece ruhsal güç ve yaşam verecek olan sözleri kullanmak ne denli önem taşımaktadır !

Göksel Efendimiz hakkında dünyaya ne gibi bir rapor sunduğumuzu melekler izlemektedir. Düşünce ve sözlerimizin, Babanın huzurunda duranla ilgili olmasına dikkat etmeliyiz. Bir arkadaşın elini tuttuğumuzda dudaklarımızda ve kalplerimizde Tanrı'ya yerdiğimiz hamtlar olsun. Bu, dostlarımızın düşüncelerini İsa'ya döndüreceklerdir.

[90] Herkesin üzüntüleri ve ayartıldığı zamanlar vardır. Sorunlarımızı insanlara değil, Tanrı'ya dua ile aktarmalıyız. Şüphe dolu hiçbir söz sarf etmemeyi kural haline getirebiliriz. Başkalarının hayatlarını Rab'be kazanmak için çok şey yapabiliriz. Umut ve kutsal sevinçle dolu sözlerimiz onları güçlendirecektir.

Şeytan herkesi hata yapması için ayartmaya çalışmaktadır. Kötü güçlerle ve kendi benlikleriyle yapacakları savaşta zayıf düşebilen bir sürü cesur insan bulunmaktadır. Bu gibi kişiler için işi daha da zorlaştırmamalıyız. Onları cesaret ve umut dolu sözlerle sevindirmeliyiz. Böylelikle, Mesih'in ışığı bizim aracılığımızla parlayabilir. "Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız" (Romalılar 14 :7). Farkında bile olmadan sözlerimiz ve davranışlarımızla başkalarına yardımcı olabiliriz. Ya da insanların ümitlerini kaybedip Mesih'ten ve gerçekten uzaklaşmalarına neden olabiliriz.

Mesih'in yaşam ve karakteri hakkında yanlış fikirlere sahip olan bir sürü insan bulunmaktadır. O'nun dost canlısı ve mutlu biri olduğuna inanmazlar. O'nun soğuk, katı kalpli, sevinçten yoksun biri olduğunu düşünürler. Mesih hakkındaki bu düşüncelerinin hayatlarını karartmasına izin verirler.

İsa'nın sık sık ağladığı ve hiç gülmediği söylenir. Kurtarıcımız gerçekten de acıların adamıydı. Üzüntünün ne olduğunu biliyordu çünkü kalbini insanlığın tüm kederlerine açmıştı. Hayatı acıyla gölgelenmişti, ama Ruhu asla incinmedi. Yüzünden huzur ve mutluluk okunuyordu. Yüreğinden sevinç akıyordu. Gittiği her yere huzur, esenlik, sevgi ve sevinç götürdü.

Kurtarıcımız derin düşüncelere daldı; ancak bu O'nun mutsuz olduğu anlamına gelmez. İzleyicileri de O'nun gibi olmalıydılar.

Bilirler ki, O'nun için yapılacak bir sürü iş vardır. Aptallık, savsaklık etmeyeceklerdir. Bayağı şakalar yapmaya-caklar. İsa'nın onlara verdiği esenlik bir ırmak gibi akacak. O'nun huzuru, sevinç ışığının parlamasını, gerçek mutluluğu, sevinci, gülmeyi sağlayacaktır. Mesih, hizmet edilmek için değil, halkına yardım etmek için geldi. O'nun sevgisi yürekle-rimizdeyken, gösterdiği örnek yolda ilerleyeceğiz.

Devamlı başkalarının kötü davranışlarını düşünecek olursak, Mesih'in bizi sevdiği gibi onları sevmeyiz. O'nun harika sevgisini düşünürsek, Mesih'in Ruhü bizden yansıyacaktır. Hatalar görsek bile birbirimizi sevmekten ve saymaktan kendimizi alıkoyamayız. Başkalarının hatalarına karşı sabırlı davranırsak, kendi bencilliğimizin de üstesinden gelebiliriz. İyi kalpli ve cömert insanlar haline geliriz. [91]

Davut Peygamber, "Sen RAB'be güven, iyilik yap, ülkede otur, güven içinde yaşa" (Mezmur 37 :3) diye yazmıştır.

"Rab'be güven." Her günün kendine özgü dertleri, kaygıları vardır. Arkadaşlarımızla bir araya geldiğimizde sorunlarımızı konuşuruz. Konuşur ve endişe duyarız, çünkü zor zamanların geleceğinden korkarız. Karşımızdaki kimse, bizim merhametli, sevecen, dualarımızı işitmek için sabırsızlanan bir Rabbimiz olup olmadığından şüphe edecektir. İhtiyacımız olduğu her anda bize yardım etmek için hazır bekleyen bir Rabbimiz yokmuş gibi davranmış oluruz.

Bazıları her zaman korku içindedir ve sorunlarla boğuşur. Tanrı'nın sevgisi her gün yanı başlarındadır ama onlar Rab'bin bereketlerini göremezler. Kötü bir şey olacak korkusu ile doludurlar. En ufak bir şeyden bile endişelenirler. Bu endişeler yüzünden şükran duymaları gereken şeyleri göremezler. Zor anlar onları Yardımcıları olan Tanrı'ya yaklaştırması gerekirken, bu anların kendilerini Tanrı'dan uzaklaştırmasına izin verirler.

Tanrı'dan şüphe duymalı mıyız? Yoksa O'na güvenmeli miyiz? İsa bizim arkadaşımızdır. Başımıza gelenler tüm cennetekilerin ilgisini çeker. Günlük endişelerimizin bizi korkak insanlar haline getirmesine izin vermemeliyiz. İzin verecek olursak, her an bizi mutsuz kılacak bir sürü şeyimiz olur. Endişelenmek, karşılaştığımız denemeleri göğüslemede bize yardımcı olmaz.

İşimiz hakkında endişe duyuyor olabiliriz. Gelecek gittikçe daha da karanlık görünebilir. Sahip olduğumuz şeyleri yitirmekten korka-

rız. Ama ümidimizi kaybetmemeliyiz. Tüm endişelerimizi Tanrı'nın iradesine teslim etmeliyiz. Tanrı'dan işimizi nasıl halletmemiz konusunda yardım istemeli ve elimizdekileri yitirmemek için dua etmeliyiz. En iyi sonuçları elde etmek için elimizden geleni yapmalıyız. İsa, yardım etmeyi vaat etti, ama bizden de üzerimize düşeni yapmamızı beklemektedir. Tanrı'nın yardımı ile elimizden geleni yaptığımızda sonuçları sevinçle kabul edebiliriz.

Tanrı, halkının endişeler altında ezilmesini istemez. Rab- bimiz gerçek olmayan bir şey söylemez. Bize, "Korkma, yolunda hiçbir tehlike olmayacak!" demez. İsa, tehlikelerin ve zor zamanların olduğunu bilir ve bunu da bize açıkça söyler. Günahın ve kötülüğün yuvası olan bu dünyadan halkını uzaklaştırmayı planlamaz. Bunun yerine onlara daima güvenli olan bir yer gösterir.

İsa'nın öğrencileri için duası şuydu : "Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum" (Yuhanna 17 :15). İsa, "Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim" (Yuhanna 16 :33) dedi.

Dağdaki vaazında Mesih öğrencilerine çok değerli öğütler verdi. Onlara Tanrı'ya güvenmeye ne denli gereksinimleri olduğunu gösterdi. Bu öğütler aynı zamanda Tanrı'nın çocuklarına da yardım edecekti. Bugüne kadar bizlere yardımcı olmak ve bizlere esenlik vermek üzere bu öğütler geçerliliğini korumuştur.

Kurtarıcımız göklerde uçuşan kuşlar hakkında da konuştu. Onların hiçbir şeyden kaygı çekmeksizin hamt şarkıları şakıdıklarını söyledi. "Gökte uçan kuşlara bakın ! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur." Kurtarıcımız sonra şunu sorar bize; "Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?" (Matta 6 :26).

Yüce Baba ellerini açıp yarattıklarına ihtiyaçları olan şeyleri verir. Göklerdeki kuşlar bile her zaman O'nun aklindedir. Yemi ağızlarına vermez, ama ihtiyaçları neyse onu karşılar. Kuşlara düşen görev, O'nun yarattığı yemleri toplamaktır. Yuvalarını kurmak ve yavrularını beslemek için ne gerekliyse, onları bulmak zorundadırlar.

Kuşlar yem ararlarken şakırlar. Şarkılar söylerler, çünkü 'Gökteki Baba onların ihtiyaçlarını giderir.' Bizler Tanrı'ya tapınamayan bu kuşlardan çok daha değerli değil miyiz? Yaradığımız, hayatta kalmamızı sağlayan Tanrımız bizimle daha çok ilgilenmez mi?

Eğer Tanrı'ya güvenecek olursak, her ihtiyacımızı bize verecek olan O'dur.

Mesih çayırlardaki çiçeklerden de bahsetti. Göksel Baba insanlara duyduğu sevgiyi göstermek üzere harika çiçekler yarattı. Mesih, "Bakın, yabancı çiçekler nasıl büyüyor" dedi. Bu çiçeklerin güzelliği İsrail kralı Süleyman'ın şahane elbiselerinden daha da göz alıcıdır. Güzel giysiler Tanrı'nın yarattığı çiçeklerin harika güzelliği ile karşılaştırılmaz bile.

İsa şöyle dedi: "Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey imanı kıt olanlar?" (Matta 6:25-34).

Tanrı bir ressam gibi, basit çiçeklere bile bir sürü renk verir. Bu çiçeklerin bazıları sadece bir gün yaşarlar ama Tanrı onları mükemmel ve harika yaratır. Kendi benzeyişinde yarattığı insanlarla çok daha fazla ilgilenecektir. Mesih kaygı çekmememiz için bize bunları öğütlemiştir. Şüphe etmemeli ve imanımızı yitirmemeliyiz.

Rab tüm çocuklarının mutlu olmalarını ve barış içinde yaşamalarını ister. Onların güvenmelerini ve itaatkâr olmalarını bekler. İsa şöyle der: "Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size bu dünyanın verdiğini vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın." "Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söyledim" (Yuhanna 14:27; 15:11).

Bencil olan mutluluklar geçicidir. Bencil kimse yalnız ve üzüntüyle doludur. Sadece Tanrı'ya hizmet etmede gerçek, kalıcı bir sevinç vardır. İmanlılar nereye giderlerse gitsinler, rehbersiz kalmazlar. Geçmişte yaptıkları kötülükler yüzünden kaygı çekmelerine gerek yoktur. Bu dünyanın bazı zevklerine özlem duysalar da göklerdeki sevinci düşündükçe mutlu olabilirler.

Bu dünyada bile inanlılar Mesih hakkındaki düşüncelerini paylaştıklarında sevinç duyarlar. O'nun sevgisinin ışığına sahiptirler. Yaşamdaki her adım onları Mesih'e daha da yaklaştırır ve O'nun sevgisini daha çok paylaşırlar. Her adım onları esenlik yolunda ilerletir.

Tanrı'ya olan imanımıza sıkı bir şekilde sarılalım. Her zamankinden daha çok ümitle dolalım.' "RAB bize buraya kadar yardım etmiştir" (1.Samuel 7:12). Ve sonuna dek de O bize yardım edecektir.

Rab'bin bizlere esenlik vermek ve düşmandan kurtarmak için yaptıklarını anımsayalım. Tanrı'nın bize gösterdiği lütfü aklımızda daima taze turalım. O'nun sildiği gözyaşlarını ve çektiğimiz acılarda bize yardımcı oluşunu düşünelim. Korkularımızı, endişelerimizi silip, her ihtiyacımızı bize O verecektir. Tanrı'nın bize verdiği bu bereketler hayat yolculuğumuzun geri kalanında önümüze çıkacak olan zorlukları göğüslememizde bizi daha da kuvvetlendirecektir.

Dünyanın sonu gelmeden önce neler olacağını düşünmeden edemeyiz. Geleceğe olduğu kadar, geçmişe de bakarak, "Rab bize buraya kadar yardım etmiştir" (Tesniye 33 :25) demeliyiz. Hiçbir deneme Tanrı'nın bize verdiği güçten daha büyük olamaz. Üzerimize düşeni yapalım ve ne olursa olsun yeterince güçlü olacağımıza inanalım.

Bir gün cennetin kapıları Tanrı'nın çocuklarını karşılamak üzere ardına kadar açılacaktır. Krallar Kralının dudaklarından bereketler akacaktır. "O zaman Kral, sağındaki kişilere, 'Sizler, Babamın kutsadıkları, gelin!' diyecek. 'Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!'" (Matta 25 :34).

Bedeli ödenerek kurtulmuş olanlar İsa'nın hazırlamakta olduğu Eve geleceklerdir. Orada hiçbir kötü insan olmayacaktır. İlahi lütufla Şeytan'ı yenmiş ve mükemmel karakterler almış kişilerle birlikte olacaklardır. Günah işlemeye eğilimi olan her arzu, Mesih'in kanı ile temizlenecektir. Kurtulmuş olanlar Mesih'in güneşten de parlak olan nuru ile parlayacaklardır. En güzeli de Mesih'in harika karakterinin onlardan yansıyacak olmasıdır. Tanrı'nın huzuruna her kötülükten arınmış olarak gelecekler ve meleklerle birlikte O'nun bereketlerini paylaşacaklardır.

[95]

Bedeli ödenerek kurtuluş alanların muhteşem güzellikte Göksel Evleri hazır. "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Matta 16 :26). Bir kimse şimdilik yoksul olabilir, ama bir gün gelecek ve bu dünyanın sağlayabileceğinden çok daha fazla bir zenginliğe sahip olacaktır.

İsa'nın sayesinde kurtulan kimse, tüm günahlarından arınmış ve Tanrı'ya hizmet etmek üzere ayrılmıştır. Kurtulan her kimse için cennette büyük bir sevinç vardır. Bu sevinç, göklerdeki meleklerin kutsal zafer şarkılarında ses bulur.